

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I <i>Meddelelser</i>	
	Domstolen	
	DOMSTOLEN	
2001/C 28/01	Domstolens dom (Første Afdeling) af 19. oktober 2000 i sag C-155/99, Giuseppe Busolin m.fl. mod Ispettorato Centrale Repressione Frodi — Ufficio di Conegliano — Ministero delle Risorse agricole, alimentari e forestali (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Pretura di Treviso, Sezione distaccata di Oderzo) (»Landbrug — fælles markedsordning for landbrugsprodukter — vin — obligatorisk destillation«)	1
2001/C 28/02	Domstolens dom (Første Afdeling) af 7. november 2000 i sag C-168/98, Storhertugdømmet Luxembourg mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union (Annulationsøgsmål — etableringsfrihed — gensidig anerkendelse af eksamensbeviser — harmonisering — begrundelsespligt — direktiv 98/5/EF — varig udøvelse af advokaterhvervet i en anden medlemsstat end den, hvor beskikkelsen er opnået)	1
2001/C 28/03	Domstolens dom af 7. november 2000 i sag C-312/98, Schutzverband gegen Unwesen in der Wirtschaft eV mod Warsteiner Brauerei Haus Cramer GmbH & Co. KG (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesgerichtshof) (»Beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser — forordning (EØF) nr. 2081/92 — anvendelsesområde — national lovgivning med forbud mod brug, som indebærer risiko for vildledning, af såkaldte "rene" geografiske oprindelsesbetegnelser«)	2
2001/C 28/04	Domstolens dom af 7. november 2000 i sag C-371/98, The Queen mod Secretary of State for the Environment, Transport and the Regions (anmodning om præjudiciel afgørelse fra High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Divisional Court)) (»Direktiv 92/43/EØF — bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter — afgrænsning af lokaliteter, der kan udpeges som særlige bevaringsområder — medlemsstaternes skønsbeføjelser — økonomiske og sociale hensyn — Severn-områdene«)	2

DA

2001/C 28/05	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 9. november 2000 i sag C-357/98, The Queen mod Secretary of State for the Home Department, ex parte: Nana Yaa Konadu Yiadom [anmodning om præjudiciel afgørelse fra Court of Appeal (England & Wales)] (Fri bevægelighed for personer — undtagelser — beslutninger vedrørende kontrol med udenlandske statsborgere — midlertidig indrejsetilladelse — retslige garantier — retsmidler — artikel 8 og 9 i direktiv 64/221/EØF)	3
2001/C 28/06	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 9. november 2000 i sag C-381/98, Ingmar GB Ltd mod Eaton Leonard Technologies Inc. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)) (»Direktiv 86/653/EØF — selvstændig handelsagent, der udøver virksomhed i en medlemsstat — agenturgiver, der har hjemsted i et tredjeland — klausul om, at agentaftalen er underlagt lovgivningen i det land, hvor agenturgiver har hjemsted«)	4
2001/C 28/07	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 9. november 2000 i sag C-387/98, Coreck Maritime GmbH mod Handelsveem BV m.fl. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Hoge Raad der Nederlanden) (»Bruxelles-konventionen — artikel 17 — værnetingsklausul — formkrav — virkninger«)	4
2001/C 28/08	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 9. november 2000 i sag C-75/99, Edmund Thelen mod Bundesanstalt für Arbeit (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundessozialgericht) (Social sikring — artikel 6 og 7 i forordning (EØF) nr. 1408/71 — anvendelse af en overenskomst mellem medlemsstater om arbejdsløshedsforsikring)	5
2001/C 28/09	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 9. november 2000 i sag C-126/99, Roberto Vitari mod Det Europæiske Erhvervsuddannelsesinstitut (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Pretura di Torino) (»Lokalt ansatte — artikel 79 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne — aftale om tidsbegrænset ansættelse — overgang til aftale om tidsbegrænset ansættelse — national lovgivnings anvendelighed«)	5
2001/C 28/10	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 9. november 2000 i sag C-148/99, Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»EUGFL — regnskabsafslutning — regnskabsåret 1995 — forordning (EØF) nr. 1164/89 — støtte til spindhør og hamp«)	6
2001/C 28/11	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 9. november 2000 i sag C-207/99 P, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Claudine Hamptaux (Appel — tjenestemænd — forfremmelse — sammenligning af fortjenester)	6
2001/C 28/12	Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 9. november 2000 i sag C-356/99, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Hitesys SpA (Voldgiftsbestemmelse — misligholdelse af en kontrakt — tilbagebetaling af forskudsbeløb — udeblivelse)	7
2001/C 28/13	Domstolens dom (Første Afdeling) af 14. november 2000 i sag C-142/99, Floridienne SA, Berginvest SA mod État belge (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal de première instance de Tournai) (»Sjette momsdirektiv — fradrag for indgående moms — virksomhed, der alene er afgiftspligtig for en del af sine transaktioner — pro rata fradrag — beregning — holdingselskabs oppebørsel af aktieudbytte og renter af lån fra datterselskaber — indgriben i datterselskabernes administration«)	7

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2001/C 28/14	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 16. november 2000 i sag C-214/98, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik (»Traktatbrud — manglende gennemførelse af visse bestemmelser i direktiv 93/118/EF«)	8
2001/C 28/15	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 16. november 2000 i sag C-248/98 P, NV Koninklijke KNP BT mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Appel — konkurrence — EF-traktatens artikel 85, stk. 1 (nu artikel 81, stk. 1, EF) — bøde — begrundelse — fuld prøvelsesret«)	9
2001/C 28/16	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 16. november 2000 i sag C-279/98 P, Cascades SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Appel — konkurrence — EF-traktatens artikel 85, stk. 1 (nu artikel 81, stk. 1, EF) — ansvar for den retsstridige adfærd — bøde — begrundelse — forbud mod forskelsbehandling«)	9
2001/C 28/17	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 16. november 2000 i sag C-280/98 P, Moritz J. Weig GmbH & Co. KG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Appel — konkurrence — EF-traktatens artikel 85, stk. 1 (nu artikel 81, stk. 1, EF) — bøde — bødeudmåling — begrundelse — formildende omstændigheder«)	10
2001/C 28/18	Sag C-388/00: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 16. oktober 2000 af Giudice di Pace di Genova i sagen Radiosistemi Srl. mod præfekten i Genova	10
2001/C 28/19	Sag C-396/00: Sag anlagt den 26. oktober 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik	11
2001/C 28/20	Sag C-398/00: Sag anlagt den 30. oktober 2000 af Kongeriget Spanien mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	11
2001/C 28/21	Sag C-404/00: Sag anlagt den 7. november 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien	12
2001/C 28/22	Sag C-407/00: Sag anlagt den 8. november 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Østrig	13
2001/C 28/23	Sag C-408/00: Sag anlagt den 8. november 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland	13
2001/C 28/24	Sag C-409/00: Sag anlagt den 10. november 2000 af Kongeriget Spanien mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	13
2001/C 28/25	Sag C-410/00: Sag anlagt den 9. november 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Sverige	14
2001/C 28/26	Sag C-411/00: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 29. september 2000 af Bundesvergabeamt i sagen Felix Swoboda GmbH mod Österreichische Nationalbank	15
2001/C 28/27	Sag C-412/00: Sag anlagt den 10. november 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Portugisiske Republik	15
2001/C 28/28	Sag C-413/00: Sag anlagt den 9. november 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Nederlandene	16

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2001/C 28/29	Sag C-414/00: Sag anlagt den 10. november 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Portugisiske Republik	16
2001/C 28/30	Sag C-415/00: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 9. november 2000 af Unabhängiger Verwaltungssenat Salzburg i sagen Dr. Herbert Pflanzl mod Bürgermeister der Landeshauptstadt Salzburg, Grundverkehrslandeskommission og Grundverkehrsbeauftragter des Landes Salzburg	16
2001/C 28/31	Sag C-416/00: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 16. oktober 2000 af Tribunale civile di Padova i sagen Tommaso Morellato mod Padova Kommune	17
2001/C 28/32	Sag C-420/00: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 31. oktober 2000 af Unabhängiger Verwaltungssenat Salzburg i sagen Dr. Werner Salentinig mod Bürgermeister der Landeshauptstadt Salzburg og Grundverkehrsbeauftragter des Landes Salzburg	17
2001/C 28/33	Sag C-421/00: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 8. november 2000 af Unabhängiger Verwaltungssenat für Kärnten i sagen Bürgermeister der Landeshauptstadt Klagenfurt mod Renate Sterbenz	18
2001/C 28/34	Sag C-422/00: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved beslutning truffet den 19. oktober 2000 af VAT and Duties Tribunal, London Tribunal Centre, i sagen Capespan International plc mod Commissioners of Customs and Excise	18
2001/C 28/35	Sag C-423/00: Sag anlagt den 16. november 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien	19
2001/C 28/36	Sag C-426/00: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 15. november 2000 af Unabhängiger Verwaltungssenat Wien i sagen Paul Dieter Haug mod Magistrat der Stadt Wien	19
2001/C 28/37	Sag C-427/00: Sag anlagt den 20. november 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Det Forenede Kongerige	19
2001/C 28/38	Sag C-429/00: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 11. november 2000 af Giudice di Pace di Genova i sagen Radiosistemi Srl. mod præfekten i Genova	20
2001/C 28/39	Sag C-430/00 P: Appel iværksat den 21. november 2000 af Anton Dürbeck GmbH til prøvelse af dom afsagt den 19. september 2000 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-252/97, Anton Dürbeck GmbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, støttet af Kongeriget Spanien og Den Franske Republik	20
2001/C 28/40	Sag C-431/00: Sag anlagt den 22. november 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Portugisiske Republik	21
2001/C 28/41	Sag C-432/00: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 6. oktober 2000 af Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia i sagen Europetrol SpA mod Azienda Lombarda Edilizia Residenziale Milano (A.L.E.R.) og Orion Srl	21

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2001/C 28/42	Sag C-434/00: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved mellemdom afsagt den 21. november 2000 af Hoge Raad der Nederlanden i straffesagen mod G. Cuomo	22
2001/C 28/43	Sag C-439/00: Sag anlagt den 28. november 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik	22
2001/C 28/44	Sag C-441/00: Sag anlagt den 29. november 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland	23
2001/C 28/45	Sag C-442/00: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 27. oktober 2000 af Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha, Afdelingen for sociale sager, i sagen Angel Rodríguez Caballero mod Fondo de Garantía Salarial (FOGASA)	23
2001/C 28/46	Sag C-447/00: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 27. november 2000 af Landesgericht Salzburg (als Handelsgericht) i en virksomhedsregistersag efter anmeldelse fra HOLTO LIMITED	24
2001/C 28/47	Sag C-448/00 P: Appel iværksat den 4. december 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber til prøvelse af dom afsagt den 27. september 2000 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Udvidede Afdeling) i sag T-184/97, BP Chemicals Ltd mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, støttet af Den Franske Republik, hvorved Kommissionens beslutning af 9. april 1997 (SG (97) D/3266) om fransk støtte til biobrændstoffer blev annulleret for så vidt angår foranstaltninger vedrørende ethyltert-butyl-ether (ETBE)	24
RETTEN I FØRSTE INSTANS		
2001/C 28/48	Ændring af procesreglementet for Retten i Første Instans med henblik på at fremskynde sagernes behandling	26
2001/C 28/49	Sag T-351/00: Sag anlagt den 20. november 2000 af Hubert Huygens mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	27
2001/C 28/50	Sag T-353/00: Sag anlagt den 21. november 2000 af Jean-Marie Le Pen mod Europa-Parlamentet	27
2001/C 28/51	Sag T-355/00: Sag anlagt den 24. november 2000 af Daimler Chrysler AG mod Harmoniseringskontoret for det Indre Marked (varemærker, mønstre og modeller) ..	28
2001/C 28/52	Sag T-356/00: Sag anlagt den 24. november 2000 af Daimler Chrysler AG mod Harmoniseringskontoret for det Indre Marked (varemærker, mønstre og modeller) ..	28
2001/C 28/53	Sag T-358/00: Sag anlagt den 24. november 2000 af Daimler Chrysler AG mod Harmoniseringskontoret for det Indre Marked (varemærker, mønstre og modeller) ..	29
2001/C 28/54	Sag T-365/00: Sag anlagt den 29. november 2000 af Alsace International Car Service (A.I.C.S.) mod Europa-Parlamentet	29

I

(Meddelelser)

DOMSTOLEN

DOMSTOLEN

DOMSTOLENS DOM

(Første Afdeling)

af 19. oktober 2000

i sag C-155/99, Giuseppe Busolin m.fl. mod Ispettorato Centrale Repressione Frodi — Ufficio di Conegliano — Ministero delle Risorse agricole, alimentari e forestali (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Pretura di Treviso, Sezione distaccata di Oderzo)⁽¹⁾

(»Landbrug — fælles markedsordning for landbrugsprodukter — vin — obligatorisk destillation«)

(2001/C 28/01)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-155/99, angående en anmodning, som Pretura di Treviso, Sezione distaccata di Oderzo (Italien), i medfør af EF-traktatens artikel 177 (nu artikel 234 EF) har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Giuseppe Busolin m.fl. mod Ispettorato Centrale Repressione Frodi — Ufficio di Conegliano — Ministero delle Risorse agricole, alimentari e forestali, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende gyldigheden af artikel 39, stk. 3, 4 og 11, i Rådets forordning (EØF) nr. 822/87 af 16. marts 1987 om den fælles markedsordning for vin (EFT L 84, s. 1), som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 1566/93 af 14. juni 1993 (EFT L 154, s. 39), samt gyldigheden af Kommissionens forordning (EF) nr. 343/94 af 15. februar 1994 om iværksættelse af obligatorisk destillation som omhandlet i artikel 39 i forordning nr. 822/87 og om undtagelse fra visse bestemmelser om destillationens gennemførelse for produktionsåret 1993/94 (EFT L 44, s. 9), har Domstolen (Første Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet, og dommerne A. La Pergola og P. Jann (refererende dommer), generaladvokat: G. Cosmas; justitssekretær: ekspeditionssekretær D. Louterman-Hubeau, den 19. oktober 2000 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Gennemgangen af de forelagte spørgsmål har intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af artikel 39, stk. 3, 4 og 11, i Rådets forordning (EØF) nr. 822/87 af 16. marts 1987 om den fælles markedsordning for vin, som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 1566/93 af 14. juni 1993, samt gyldigheden af Kommissionens forordning (EF) nr. 343/94 af 15. februar 1994 om iværksættelse af obligatorisk destillation som omhandlet i artikel 39 i forordning nr. 822/87 og om undtagelse fra visse bestemmelser om destillationens gennemførelse for produktionsåret 1993/1994.

⁽¹⁾ EFT C 204 af 17.7.1999.

DOMSTOLENS DOM

(Første Afdeling)

af 7. november 2000

i sag C-168/98, Storhertugdømmet Luxembourg mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union⁽¹⁾

(Annulatio­nssøgsmål — etableringsfrihed — gensidig anerkendelse af eksamensbeviser — harmonisering — begrundelsespligt — direktiv 98/5/EF — varig udøvelse af advokaterhvervet i en anden medlemsstat end den, hvor beskikkelsen er opnået)

(2001/C 28/02)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-168/98, Storhertugdømmet Luxembourg (befuldmægtigede: først N. Schmit, derefter P. Steinmetz, bistået af advokat J. Welter) mod Europa-Parlamentet (befuldmægtigede: først

C. Pennera og fuldmægtig A. Baas, derefter C. Pennera og J. Sant'Anna) og Rådet for Den Europæiske Union (befuldmægtigede: M.C. Giorgi og F. Anton), støttet af Kongeriget Spanien (befuldmægtiget: M. López-Monís Gallego), Kongeriget Nederlandene (befuldmægtiget: M.A. Fierstra), Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (befuldmægtiget: J.E. Collins, bistået af D. Anderson) og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: A. Caeiro og B. Mongin), angående en påstand om annullation af Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 98/5/EF af 16. februar 1998 om lettelse af adgangen til varig udøvelse af advokaterhvervet i en anden medlemsstat end den, hvor beskikkelsen er opnået (EFT L 77, s. 36), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene C. Gulmann (refererende dommer), A. La Pergola, M. Wathelet og V. Skouris, samt dommerne D.A.O. Edward, J.-P. Puissechet, P. Jann, L. Sevón, R. Schintgen og F. Macken; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 7. november 2000 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union frifindes.
- 2) Storhertugdømmet Luxembourg betaler sagens omkostninger.
- 3) Kongeriget Spanien, Kongeriget Nederlandene, Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland samt Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer deres egne omkostninger.

(¹) EFT C 209 af 4.7.1998.

DOMSTOLENS DOM

af 7. november 2000

i sag C-312/98, Schutzverband gegen Unwesen in der Wirtschaft eV mod Warsteiner Brauerei Haus Cramer GmbH & Co. KG (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesgerichtshof) (¹)

(»Beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser — forordning (EØF) nr. 2081/92 — anvendelsesområde — national lovgivning med forbud mod brug, som indebærer risiko for vildledning, af såkaldte "rene" geografiske oprindelsesbetegnelser«)

(2001/C 28/03)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-312/98, angående en anmodning, som Bundesgerichtshof (Tyskland) i medfør af EF-traktatens artikel 177 (nu

artikel 234 EF) har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Schutzverband gegen Unwesen in der Wirtschaft eV mod Warsteiner Brauerei Haus Cramer GmbH & Co. KG, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets forordning (EØF) nr. 2081/92 af 14. juli 1992 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler (EFT L 208, s. 1), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene C. Gulmann, A. La Pergola, M. Wathelet og V. Skouris samt dommerne D.A.O. Edward, J.-P. Puissechet, P. Jann, L. Sevón, R. Schintgen (refererende dommer) og F. Macken; generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 7. november 2000 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Rådets forordning (EØF) nr. 2081/92 af 14. juli 1992 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler er ikke til hinder for anvendelsen af en national lovgivning, der forbyder brug, med risiko for vildledning, af en geografisk betegnelse, ved hvilken der ikke er nogen sammenhæng mellem produktets kendetegn og dets geografiske oprindelse.

(¹) EFT C 327 af 24.10.1998.

DOMSTOLENS DOM

af 7. november 2000

i sag C-371/98, The Queen mod Secretary of State for the Environment, Transport and the Regions (anmodning om præjudiciel afgørelse fra High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Divisional Court)) (¹)

(»Direktiv 92/43/EØF — bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter — afgrænsning af lokaliteter, der kan udpeges som særlige bevaringsområder — medlemsstaternes skønsbeføjelser — økonomiske og sociale hensyn — Severnmundingen«)

(2001/C 28/04)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-371/98, angående en anmodning, som High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Divisional Court) (Det Forenede Kongerige) i medfør af EF-traktatens

artikel 177 (nu artikel 234 EF) har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, *The Queen mod Secretary of State for the Environment, Transport and the Regions*, ex parte: *First Corporate Shipping Ltd*, procesdeltagere: *World Wide Fund for Nature UK (WWF)* og *Avon Wildlife Trust*, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 2, stk. 3, og artikel 4, stk. 1, i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (EFT L 206, s. 7), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene C. Gulmann (refererende dommer), M. Wathelet og V. Skouris samt dommerne D.A.O. Edward, J.-P. Puissochet, P. Jann, L. Sevón og R. Schintgen; generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 7. november 2000 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 4, stk. 1, i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter skal fortolkes således, at en medlemsstat ved valget og afgrænsningen af lokaliteter, som den skal foreslå Kommissionen som lokaliteter, der kan udpeges som lokaliteter af fællesskabsbetydning, ikke må tage hensyn til økonomiske, sociale og kulturelle behov og til regionale og lokale særpræg, som nævnt i direktivets artikel 2, stk. 3.

(¹) EFT C 397 af 19.12.1998.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 9. november 2000

i sag C-357/98, *The Queen mod Secretary of State for the Home Department*, ex parte: *Nana Yaa Konadu Yiadom* [anmodning om præjudiciel afgørelse fra Court of Appeal (England & Wales)] (¹)

(Fri bevægelighed for personer — undtagelser — beslutninger vedrørende kontrol med udenlandske statsborgere — midlertidig indrejsetilladelse — retslige garantier — retsmidler — artikel 8 og 9 i direktiv 64/221/EØF)

(2001/C 28/05)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-357/98, angående en anmodning, som Court of Appeal (England & Wales) (Det Forenede Kongerige) i medfør af EF-

traktatens artikel 177 (nu artikel 234 EF) har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, *The Queen mod Secretary of State for the Home Department*, ex parte: *Nana Yaa Konadu Yiadom*, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 8 og 9 i Rådets direktiv 64/221/EØF af 25. februar 1964 om samordning af de særlige foranstaltninger, som gælder for udlændinge med hensyn til rejse og ophold, og som er begrundet i hensynet til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed (EFT 1963-1964, s. 109), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af formanden for Første Afdeling, M. Wathelet, som fungerende formand for Femte Afdeling, og dommerne D.A.O. Edward og L. Sevón (refererende dommer); generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 9. november 2000 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 8 og 9 i Rådets direktiv 64/221/EØF af 25. februar 1964 om samordning af de særlige foranstaltninger, som gælder for udlændinge med hensyn til rejse og ophold, og som er begrundet i hensynet til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed, skal fortolkes således, at en beslutning, hvorved myndighederne i en medlemsstat nægter en EF-statsborger, der ikke har opholdstilladelse, ret til indrejse på statens område i et tilfælde, som det der er omhandlet i hovedsagen, hvor den pågældende har fået midlertidig adgang til denne medlemsstats område i afventning af den beslutning, der skal træffes efter de nødvendige undersøgelser af hans sag, og herefter har opholdt sig i næsten syv måneder i medlemsstaten, før denne beslutning bliver meddelt ham, ikke kan betegnes som en »beslutning om indrejse« i den nævnte artikel 8's forstand, da en sådan statsborger skal være omfattet af de processuelle garantier, der er nævnt i artikel 9 i direktiv 64/221.

Den tid, der er forløbet efter den kompetente myndigheds beslutning, dels som følge af iværksættelsen af en retssag, der har opsættende virkning, og dels som følge af tilladelsen til at udøve et arbejde, indtil der er blevet truffet afgørelse i denne sag, kan ikke tillægges betydning for, hvordan den nævnte beslutning skal kvalificeres i relation til direktiv 64/221.

(¹) EFT C 358 af 21.11.1998.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 9. november 2000

i sag C-381/98, Ingmar GB Ltd mod Eaton Leonard Technologies Inc. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division))⁽¹⁾

(»Direktiv 86/653/EØF — selvstændig handelsagent, der udøver virksomhed i en medlemsstat — agenturgiver, der har hjemsted i et tredjeland — klausul om, at agentaftalen er underlagt lovgivningen i det land, hvor agenturgiver har hjemsted«)

(2001/C 28/06)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-381/98, angående en anmodning, som Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Det Forenede Kongerige) i henhold til EF-traktatens artikel 177 (nu artikel 234 EF) har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Ingmar GB Ltd mod Eaton Leonard Technologies Inc. at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets direktiv 86/653/EØF af 18. december 1986 om samordning af medlemsstaternes lovgivning om selvstændige handelsagenter (EFT L 382, s. 17), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af formanden for Første Afdeling, M. Wathelet, som fungerende formand for Femte Afdeling, og dommerne D.A.O. Edward og P. Jann (refererende dommer); generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 9. november 2000 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 17 og 18 i Rådets direktiv 86/653/EØF af 18. december 1986 om samordning af medlemsstaternes lovgivning om selvstændige handelsagenter, der garanterer handelsagenten visse rettigheder ved agentaftalens ophør, finder anvendelse, når handelsagenten har udøvet sin virksomhed i en medlemsstat, selv om agenturgiveren har hjemsted i et tredjeland, og agentaftalen i henhold til en klausul heri er underlagt lovgivningen i dette land.

⁽¹⁾ EFT C 397 af 19.12.1998.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 9. november 2000

i sag C-387/98, Coreck Maritime GmbH mod Handelsveem BV m.fl. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Hoge Raad der Nederlanden)⁽¹⁾

(»Bruxelles-konventionen — artikel 17 — værnetingsklausul — formkrav — virkninger«)

(2001/C 28/07)

(Processprog: nederlandsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-387/98, angående en anmodning, som Hoge Raad der Nederlanden (Nederlandene) i medfør af protokollen af 3. juni 1971 vedrørende Domstolens fortolkning af konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Coreck Maritime GmbH mod Handelsveem BV m.fl., at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 17, stk. 1, i konventionen af 27. september 1968 (EFT 1978 L 304, s. 17), som ændret ved konventionen af 9. oktober 1978 om Kongeriget Danmarks, Irlands og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands tiltrædelse (EFT L 304, s. 1, og — den ændrede tekst — s. 77), ved konventionen af 25. oktober 1982 om Den Helleniske Republiks tiltrædelse (EFT L 388, s. 1) og ved konventionen af 26. maj 1989 om Kongeriget Spaniens og Den Portugisiske Republiks tiltrædelse (EFT L 285, s. 1), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af D.A.O. Edward, som fungerende formand for Femte Afdeling, og dommerne P. Jann (refererende dommer) og L. Sevón; generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 9. november 2000 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 17, stk. 1, i konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, som ændret ved konventionen af 9. oktober 1978 om Kongeriget Danmarks, Irlands og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands tiltrædelse, ved konventionen af 25. oktober 1982 om Den Helleniske Republiks tiltrædelse og ved konventionen af 26. maj 1989 om Kongeriget Spaniens og Den Portugisiske Republiks tiltrædelse skal fortolkes på følgende måde:

- 1) Bestemmelsen kræver ikke, at en værnetingsklausul skal være formuleret således, at det er muligt at fastslå, hvilken ret der har kompetencen, udelukkende ud fra klausulens ordlyd. Det er tilstrækkeligt, at klausulen angiver de objektive forhold, som parterne er nået til enighed om med henblik på valget af den ret eller de retter, som de vil indbringe allerede opståede eller fremtidige tvister for. Disse forhold, som skal være tilstrækkelig præcise til at sætte den ret, sagen er indbragt for, i stand til at afgøre, om den har kompetence til at påkende sagen, kan eventuelt konkretiseres gennem de omstændigheder, der foreligger i sagen.
- 2) Bestemmelsen finder kun anvendelse, dels hvis mindst en af kontraktens oprindelige parter har bopæl på en kontraherende stats område, dels hvis parterne aftaler at indbringe deres tvister for en ret eller retterne i en kontraherende stat.
- 3) En værnetingsklausul, som er aftalt mellem en transportør og en aflaster, og som er optaget i et konnossement, har virkning over for en tredjemand, der er indehaver af konnossementet, for så vidt som tredjemanden ved erhvervelsen af konnossementet er indtrådt i aflasterens rettigheder og forpligtelser i henhold til den nationale lov, der finder anvendelse. Er dette ikke tilfældet, skal det på baggrund af de krav, der opstilles i konventionens artikel 17, stk. 1, som ændret, efterprøves, om tredjemanden rent faktisk har tiltrådt værnetingsklausulen.

⁽¹⁾ EFT C 397 af 19.12.1998.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 9. november 2000

i sag C-75/99, Edmund Thelen mod Bundesanstalt für Arbeit (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundessozialgericht)⁽¹⁾

(Social sikring — artikel 6 og 7 i forordning (EØF) nr. 1408/71 — anvendelse af en overenskomst mellem medlemsstater om arbejdsløshedsforsikring)

(2001/C 28/08)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-75/99, angående en anmodning, som Bundessozialgericht (Tyskland) i medfør af EF-traktatens artikel 177 (nu artikel 234 EF) har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Edmund Thelen mod Bundesanstalt für Arbeit, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkning

gen af artikel 6 og 7 i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EØF) nr. 2001/83 af 2. juni 1983 (EFT L 230, s. 6), og som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 2332/89 af 18. juli 1989 (EFT L 224, s. 1), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, C. Gulmann, og dommerne V. Skouris, J.-P. Puissochet (refererende dommer), R. Schintgen og F. Macken; generaladvokat: J. Mischo; justitssekretær: R. Grass, den 9. november 2000 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 6 og 7 i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EØF) nr. 2001/83 af 2. juni 1983, og som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 2332/89 af 18. juli 1989, er ikke til hinder for anvendelsen af bestemmelserne i en mellemstatslig overenskomst om arbejdsløshedsforsikring, som er mere fordelagtig for den forsikrede, når denne har udøvet sin ret til fri bevægelighed før tidspunktet for forordningens ikrafttræden, selv om der som følge af den i national ret fastsatte referenceperiode, som skal anvendes ved fastsættelsen af den forsikredes rettigheder, ikke længere består en fuldstændig ret til ydelser fra tiden før dette tidspunkt.

⁽¹⁾ EFT C 121 af 1.5.1999.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 9. november 2000

i sag C-126/99, Roberto Vitari mod Det Europæiske Erhvervsuddannelsesinstitut (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Pretura di Torino)⁽¹⁾

(»Lokalt ansatte — artikel 79 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne — aftale om tidsbegrænset ansættelse — overgang til aftale om tidsubegrænset ansættelse — national lovgivnings anvendelighed«)

(2001/C 28/09)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-126/99, angående en anmodning, som Pretura di Torino (Italien) i medfør af EF-traktatens artikel 177 (nu

artikel 234 EF) har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Roberto Vitari mod Det Europæiske Erhvervsuddannelsesinstitut, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 79 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber, har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, A. La Pergola, og dommerne M. Wathelet (refererende dommer), D.A.O. Edward, P. Jann og L. Sevón; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: R. Grass, den 9. november 2000 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 79 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber skal fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for, at en fællesskabsinstitution med en lokalt ansat kan indgå en aftale om tidsbegrænset ansættelse, når dens egen ordning om ansættelsesvilkår for lokalt ansatte, der er udarbejdet på grundlag af ordningerne og sædvanerne i den stat, hvor de lokalt ansatte gør tjeneste, er til hinder herfor. Det tilkommer således den forelæggende ret at undersøge, om omstændighederne i forbindelse med arbejdet eller dettes art, jf. artikel 3 i Kommissionens ordning vedrørende ansættelsesvilkår for lokalt ansatte, der gør tjeneste i Italien, nødvendiggør, at den mellem parterne i hovedsagen afsluttede aftale om ansættelse som lokalt ansat blev indgået for et bestemt tidsrum. I benægtende fald påhviler det den at ændre denne aftale til en aftale om tidsbegrænset ansættelse.

(¹) EFT C 204 af 17.7.1999.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 9. november 2000

i sag C-148/99, Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(»EUGFL — regnskabsafslutning — regnskabsåret 1995 — forordning (EØF) nr. 1164/89 — støtte til spindhør og hamp«)

(2001/C 28/10)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-148/99, Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (befuldmægtiget: J.E. Collins, bistået af barrister A. Sutton) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(befuldmægtiget: P. Oliver), angående en påstand om delvis annullation af Kommissionens beslutning 1999/187/EF af 3. februar 1999 om afslutning af medlemsstaternes regnskaber over de udgifter, som de har afholdt for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget, Garantisektionen, i 1995 (EFT L 61, s. 37), i det omfang et beløb på 869 283 GBP, som i den sagsøgende medlemsstat er udbetalt inden for rammerne af den ordning, som er indført ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 1164/89 af 28. april 1989 om gennemførelsesbestemmelserne for støtte til spindhør og hamp (EFT L 121, s. 4), herved udelukkes fra fællesskabsfinansiering, har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af D.A.O. Edward, som fungerende formand for Femte Afdeling, og dommerne L. Sevón og P. Jann (refererende dommer); generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 9. november 2000, afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionens beslutning 1999/187/EF af 3. februar 1999 om afslutning af medlemsstaternes regnskaber over de udgifter, som de har afholdt for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget, Garantisektionen, i 1995, annulleres i det omfang et beløb på 869 283 GBP, som i Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland er udbetalt inden for rammerne af den ordning, som er indført ved forordning (EØF) nr. 1164/89 af 28. april 1989 om gennemførelsesbestemmelserne for støtte til spindhør og hamp, herved udelukkes fra fællesskabsfinansiering.
- 2) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 188 af 3.7.1999.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 9. november 2000

i sag C-207/99 P, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Claudine Hamptaux (¹)

(Appel — tjenestemænd — forfremmelse — sammenligning af fortjenester)

(2001/C 28/11)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-207/99 P, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: C. Berardis-Kayser og F. Duvieusart-Clotuche, bistået af advokat D. Waelbroeck), angående appel

af dom afsagt den 25. marts 1999 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-76/98, Hamptaux mod Kommissionen, Sml. Pers., s. I-A-59 og II-303, hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom — den anden part i appelsagen: Claudine Hamptaux, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, bosat i Bruxelles (Belgien), ved advokat L. Vogel, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat C. Kremer, 6, rue Heinrich Heine — har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, A. La Pergola, og dommerne M. Wathelet (refererende dommer), D.A.O. Edward, P. Jann og L. Sevón; generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: R. Grass, den 9. november 2000 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 246 af 28.8.1999.

DOMSTOLENS DOM

(Tredje Afdeling)

af 9. november 2000

i sag C-356/99, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Hitesys SpA (¹)

(Voldgiftsbestemmelse — misligholdelse af en kontrakt — tilbagebetaling af forskudsbeløb — udeblivelse)

(2001/C 28/12)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-356/99, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: E. de March, bistået af advokat A. Dal Ferro) mod Hitesys SpA, Aprilia (Italien), angående et søgsmål, som Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har anlagt i medfør af artikel 238 EF med påstand om tilbagebetaling af et forskudsbeløb i forbindelse med kontrakt JOU2-CT93-0417, som sagsøgeren har ophævet som følge af sagsøgtes misligholdelse af sine kontraktlige forpligtelser, har Domstolen (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, C. Gulmann (refererende dommer), og dommerne J.-P. Puissochet og F. Macken; generaladvokat: A. Saggio; justitssekretær: R. Grass, den 9. november 2000 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Hitesys SpA betaler til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber 132500 EUR med renter beregnet i overensstemmelse med artikel 8, stk. 4, andet afsnit, i de almindelige betingelser, der udgør bilag II til kontrakt JOU2-CT93-0417, fra den 8. januar 1994, indtil betaling sker.
- 2) Hitesys SpA betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 6 af 8.1.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Første Afdeling)

af 14. november 2000

i sag C-142/99, Floridienne SA, Berginvest SA mod État belge (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal de première instance de Tournai) (¹)

(»Sjette momsdirektiv — fradrag for indgående moms — virksomhed, der alene er afgiftspligtig for en del af sine transaktioner — pro rata fradrag — beregning — holdingselskabs oppebørsel af aktieudbytte og renter af lån fra datterselskaber — indgriben i datterselskabernes administration«)

(2001/C 28/13)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-142/99, angående en anmodning, som Tribunal de première instance de Tournai (Belgien) i medfør af EF-traktatens artikel 177 (nu artikel 234 EF) har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Floridienne SA, Berginvest SA mod État belge, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 19 i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (EFT L 145, s. 1), har Domstolen (Første Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet og dommerne P. Jann og L. Sevón (refererende dommer); generaladvokat: N. Fennelly; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 14. november 2000 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 19 i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag skal fortolkes således, at der fra nævneren i den brøk, der anvendes til beregning af pro rata-satsen for fradrag, skal udelukkes:

- dels udbytte, der udloddes af datterselskaber til et holdingselskab, der er momspligtig for anden virksomhed, og som leverer tjenesteydelser med hensyn til administration af disse datterselskaber
- dels renter betalt af datterselskaberne til holdingselskabet af lån ydet af holdingselskabet, når disse lånetransaktioner ikke udgør en af holdingselskabet udøvet økonomisk virksomhed i nævnte direktivs artikel 4, stk. 2's forstand.

(¹) EFT C 204 af 17.7.1999.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 16. november 2000

i sag C-214/98, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik (¹)

(»Traktatbrud — manglende gennemførelse af visse bestemmelser i direktiv 93/118/EF«)

(2001/C 28/14)

(Processprog: græsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-214/98, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: M. Condou-Durande), mod Den Helleniske Republik (befuldmægtigede: I.K. Chalkias og N. Dafniou), hvori der er nedlagt påstand om, at det fastslås, at Den Helleniske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktaten og Rådets direktiv 93/118/EF, herunder især bilagets kapitel I, nr. 1, 2 og 5, idet

- Den Helleniske Republik har undladt at optage kategorien hovdyr/enhovede dyr blandt de kødsorter, som afgifterne i henhold til Rådets direktiv 93/118/EF af 22. december 1993 om ændring af direktiv 85/73/EØF om finansiering af sundhedsmæssig undersøgelse og kontrol af fersk kød og fjerkrækød (EFT L 340, s. 15) finder anvendelse på

- Den Helleniske Republik har fastsat afgiftsbeløbene for den sundhedsmæssige kontrol ved slagtningen af dyr og ved opskæring af fersk kød til 50 % af EF-afgiften uden at have begrundet denne nedsættelse i overensstemmelse med kravene i kapitel I i bilaget til direktiv 93/118, og
- Den Helleniske Republik har undtaget fjerkræ for afgiftspåleggelse ved opskæring af fersk kød,

har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, C. Gulmann, og dommerne V. Skouris, J.-P. Puissochet, R. Schintgen (refererende dommer) og F. Macken; generaladvokat: J. Mischo; justitssekretær: R. Grass, den 16. november 2000 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Den Helleniske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til bestemmelserne i artikel 3, stk. 1, første og tredje afsnit, i Rådets direktiv 93/118/EF af 22. december 1993 om ændring af direktiv 85/73/EØF om finansiering af sundhedsmæssige undersøgelser og kontrol af fersk kød og fjerkrækød samt i kapitel I, nr. 1, første led, litra b) og e), og nr. 2, stk. 1, litra a), i bilaget til direktivet, idet

- Den Helleniske Republik har undladt at optage kategorien hovdyr/enhovede dyr blandt de kødsorter, som afgifterne i henhold til direktiv 93/118 finder anvendelse på, og
- Den Helleniske Republik ikke udtrykkeligt har angivet, at fjerkræ er omfattet af den ved direktivet fastsatte afgift for opskæring af fersk kød.

- 2) I øvrigt frifindes Den Helleniske Republik.
- 3) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber og Den Helleniske Republik bærer hver deres omkostninger.

(¹) EFT C 258 af 15.8.1998.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 16. november 2000

i sag C-248/98 P, NV Koninklijke KNP BT mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber⁽¹⁾**(»Appel — konkurrence — EF-traktatens artikel 85, stk. 1 (nu artikel 81, stk. 1, EF) — bøde — begrundelse — fuld prøvelsesret«)**

(2001/C 28/15)

(Processprog: nederlandsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-248/98 P, NV Koninklijke KNP BT, Amsterdam (Nederlandene), ved advokat T.R. Ottervanger, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Loeff, Claeys og Verbeke, 56-58, rue Charles Martel, angående appel af dom afsagt den 14. maj 1998 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Udvidede Afdeling) i sag T-309/94, KNP BT mod Kommissionen (Sml. II, s. 1007), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom — den anden part i appelsagen: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: R. Lyal og W. Wils) — har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, A. La Pergola, og dommerne M. Wathelet (refererende dommer), D.A.O. Edward, P. Jann og L. Sevón; generaladvokat: J. Mischo; justitssekretær: R. Grass, den 16. november 2000 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Punkt 1 i konklusionen i den dom, Retten i Første Instans afsagde den 14. maj 1998 i sag T-309/94, KNP BT mod Kommissionen, ophæves.
- 2) Den bøde, der er pålagt NV Koninklijke KNP BT ved artikel 3 i Kommissionens beslutning 94/601/EF af 13. juli 1994 om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 85 (IV/C/33.833 — Karton), fastsættes til 2 600 000 EUR.
- 3) I øvrigt forkastes appellen.
- 4) NV Koninklijke KNP BT bærer sine egne omkostninger og betaler to tredjedele af Kommissionen for De Europæiske Fællesskabers omkostninger i forbindelse med sagen for Domstolen.
- 5) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer en tredjedel af sine egne omkostninger i forbindelse med sagen for Domstolen.

⁽¹⁾ EFT C 299 af 26.9.1998.**DOMSTOLENS DOM**

(Femte Afdeling)

af 16. november 2000

i sag C-279/98 P, Cascades SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber⁽¹⁾**(»Appel — konkurrence — EF-traktatens artikel 85, stk. 1 (nu artikel 81, stk. 1, EF) — ansvar for den retsstridige adfærd — bøde — begrundelse — forbud mod forskelsbehandling«)**

(2001/C 28/16)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-279/98 P, Cascades SA, Bagnolet (Frankrig), ved advokat J.-Y. Art, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Arendt og Medernach, 8-10, rue Mathias Hardt, angående appel af dom afsagt den 14. maj 1998 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Udvidede Afdeling) i sag T-308/94, Cascades mod Kommissionen (Sml. II, s. 925), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom — den anden part i appelsagen: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: R. Lyal og E. Gippini Fournier) — har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, A. La Pergola, og dommerne M. Wathelet (refererende dommer), D.A.O. Edward, P. Jann og L. Sevón; generaladvokat: J. Mischo; justitssekretær: R. Grass, den 16. november 2000 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Den af Retten i Første Instans afsagte dom af 14. maj 1998 i sag C-308/94, Cascades mod Kommissionen, ophæves, for så vidt som Cascades SA gøres ansvarlig for de overtrædelser, der blev begået af Van Duffel NV og Djupafors AB i perioden fra midten af 1986 til og med februar 1989.
- 2) I øvrigt forkastes appellen.
- 3) Sagen hjemvises til Retten i Første Instans.
- 4) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

⁽¹⁾ EFT C 299 af 26.9.1998.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 16. november 2000

i sag C-280/98 P, Moritz J. Weig GmbH & Co. KG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber⁽¹⁾

(»Appel — konkurrence — EF-traktatens artikel 85, stk. 1 (nu artikel 81, stk. 1, EF) — bøde — bødeudmåling — begrundelse — formildende omstændigheder«)

(2001/C 28/17)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-280/98 P, Moritz J. Weig GmbH & Co. KG, Mayen (Tyskland), ved advokat T. Jestaedt, Bruxelles, og advokat V. von Bomhard, Hamburg, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat P. Dupont, 8-10, rue Mathias Hardt, angående appel af dom afsagt den 14. maj 1998 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Udvidede Afdeling) i sag T-317/94, Weig mod Kommissionen (Sml. II, s. 1235), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom — den anden part i appelsagen: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: R. Lyal, bistået af D. Schroeder) — har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, A. La Pergola, og dommerne M. Wathelet (refererende dommer), D.A.O. Edward, P. Jann og L. Sevón; generaladvokat: J. Mischo; justitssekretær: R. Grass, den 16. november 2000 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Punkt 3 i konklusionen i den dom, Retten i Første Instans afsagde den 14. maj 1998 i sag T-317/94, Weig mod Kommissionen, ophæves.
- 2) Den bøde, der er pålagt Moritz J. Weig GmbH & Co. KG ved artikel 3 i Kommissionens beslutning 94/601/EF af 13. juli 1994 om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 85 (IV/C/33.833 — Karton), fastsættes til 1 900 000 EUR.
- 3) I øvrigt forkastes appellen.
- 4) Moritz J. Weig GmbH & Co. KG bærer sine egne omkostninger og betaler to tredjedele af Kommissionen for De Europæiske Fællesskabers omkostninger i forbindelse med sagen for Domstolen.
- 5) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer en tredjedel af sine egne omkostninger i forbindelse med sagen for Domstolen.

⁽¹⁾ EFT C 299 af 26.9.1998.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 16. oktober 2000 af Giudice di Pace di Genova i sagen Radiosistemi Srl. mod præfekten i Genova

(Sag C-388/00)

(2001/C 28/18)

Ved kendelse afsagt den 16. oktober 2000, indgået til Domstolens Justitskontor den 23. oktober 2000, har Giudice di Pace di Genova i sagen Radiosistemi Srl. mod præfekten i Genova forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- 1) Er Fællesskabets retsorden, herunder de uskrevne fællesskabsretlige grundsætninger, i overensstemmelse med nationale bestemmelser og/eller en national forvaltningspraksis, hvorefter det, idet det overlades forvaltningen efter et skøn at gennemføre vurderingen af overensstemmelse med henblik på markedsføring og ibrugtagning af radioapparater, forbydes de erhvervsdrivende uden den nationale godkendelse at importere, markedsføre eller med henblik på salg besidde radioapparater uden adgang til på lignende og mindre byrdefuld måde at godtgøre, at disse apparater opfylder kravene i national ret vedrørende en hensigtsmæssig udnyttelse af radiofrekvenser?
- 2) Er der ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/5/EF⁽¹⁾ af 9. marts 1999 tillagt private rettigheder, som disse kan gøre gældende ved de nationale domstole, også selv om dette direktiv ikke formelt inden fristen for dets gennemførelse i national ret udløb, var blevet gennemført i den nationale retsorden? Og er i bekræftende fald artikel 7, stk. 2, i dette direktiv forenelig med opretholdelsen af bestemmelser og/eller praksis i den nationale retsorden, hvorefter det efter den 8.4.2000 er forbudt at markedsføre og/eller ibrugtage radioapparater, der ikke er forsynet med et nationalt godkendelsesmærke, selv om det er konstateret eller med lethed kan konstateres, at der dermed bliver tale om en effektiv og korrekt brug af det i den nationale retsorden tilladte radiofrekvensbånd?
- 3) Hvorledes skal begrebet »foranstaltning« i artikel 1 i Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 3052/95/EF⁽²⁾ af 13.12.1995 fortolkes? Kan dette begreb omfatte opretholdelse af en administrativ beslaglæggelse af en bestemt model eller en bestemt type varer, der lovligt er markedsført i en anden medlemsstat, når de nationale myndigheder, der har kompetencen til at gennemføre teknisk kontrol, har konstateret, at disse varer er i overensstemmelse med de nationale bestemmelser og fællesskabsrettens bestemmelser, og når de bevismæssige formål med beslaglæggelsen dermed er fuldstændig opfyldt.

- 4) Er Fællesskabets retsorden også for så vidt angår forbudet mod forskelsbehandling og proportionalitetsprincippet forenelig med regler om sanktioner som dem, der findes i artikel 399 i den italienske postlov (præsidentdekret nr. 156/1973)?

(¹) EFT L 91 af 7.4.1999, s. 10.

(²) EFT L 321 af 30.12.1995, s. 1.

Sag anlagt den 26. oktober 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

(Sag C-396/00)

(2001/C 28/19)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 26. oktober 2000 anlagt sag mod Den Italienske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Gregorio Valero Jordana, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og underrettsdommer Roberto Amorosi, der er udstationeret ved samme tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Wagnercentret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser efter artikel 5, stk. 2, jf. stk. 5, i Rådets direktiv 91/271/EØF(¹) af 21. maj 1991 om rensning af byspildevand, da den ikke inden den 31. december 1998 har truffet foranstaltninger med henblik på, at affaldet fra byspildevandet hidrørende fra Milano Kommune, hvilket befinder sig i et drænbækken i området »Po-deltaet« og »det nordvestlige kystområde ved Adriaterhavet« — kortlagt ved Den Italienske Republiks lovdekret nr. 152 af 11. maj 1999 (om beskyttelse af vandområder mod forurening samt om gennemførelse af direktiv 91/271/EØF om rensning af byspildevand og direktiv 91/676/EØF(²) om beskyttelse af vand mod forurening forårsaget af nitrater, der stammer fra landbruget) som følsomt efter betydningen i artikel 5 i Rådets direktiv 91/271/EØF af 21. maj 1991 om rensning af byspildevand — undergives en mere indgribende rensning i forhold til den sekundære eller tilsvarende rensning, der omhandles i førnævnte direktivs artikel 4.
- Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionen anfører, at Italien, også selv om der i det pågældende område måtte findes anlæg til rensning af byspildevandet inden den 31. december 1998, havde været forpligtet til at identificere det relevante affald med henblik på anvendelsen af direktivets artikel 5, stk. 5, og om nødvendigt tilpasse de pågældende anlæg. Italien kan ikke begrunde sin forsinkelse med at efterkomme pligterne ifølge direktivet ved at påberåbe sig, at de basiselementer, på grundlag af hvilke den faktiske situation skulle beskrives i relation til gennemførelsen af pligterne ifølge artikel 5, stk. 1, og artikel 5, stk. 5, endnu ikke er blevet undersøgt og evalueret, idet denne pligt er blevet pålagt de lokale organer (regionerne). Som Domstolen stedse har fastslået, kan medlemsstaterne ikke påberåbe sig den nationale lovgivning for at begrunde en manglende opfyldelse af en pligt ifølge et EF-direktiv.

Hvad angår undtagelsen i direktivets artikel 5, stk. 4, kan denne klart ikke antages at finde anvendelse, før der beviseligt foreligger de faktiske omstændigheder, der er forudsætningerne herfor: en procentvis minimumsnedbringelse af den samlede udledning til samtlige rensningsanlæg for byspildevand i et bestemt følsomt område lig med en bestemt enhed, hvilket ikke under de aktuelle forhold kan bevises på nogen måde, fordi der slet ikke findes noget rensningsanlæg.

De italienske myndigheder, som har erklæret nødtilstand, har vist, at man seriøst ønsker at løse situationens problemer, selv om det er bekymrende, at disse ikke — uanset at myndighederne ved skrivelser af 9. juli og 27. oktober 1999 havde afgivet svar på Kommissionens åbningsskrivelse og angivet de planlagte datoer for afslutningen af arbejdet — ved den sidste skrivelse af 6. april 2000 ikke angiver nogen oplysning i så henseende. Under alle omstændigheder anfører sagsøgeren, at hvad angår nærværende sag ændrer det foregående ikke den retsstridige situation med overtrædelse af fællesskabsretten, som Italien befinder sig i.

(¹) EFT L 135 af 30.5.1991, s. 40.

(²) EFT L 375 af 31.12.1991, s. 1.

Sag anlagt den 30. oktober 2000 af Kongeriget Spanien mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-398/00)

(2001/C 28/20)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 30. oktober 2000 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Kongeriget Spanien ved Santiago Ortiz Vaamonde, statens advokat, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg på Spaniens Ambassade, 4-6, boulevard E. Servais.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 22. august 2000 annulleres hvad angår alle de heri omhandlede foranstaltninger, bortset fra den garanti, der blev ydet i juni 1998.
- Den sagsøgte institution tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

- Den foreliggende sag er rettet mod den beslutning, hvorved Kommissionen iværksatte en formel undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 88, stk. 2, EF, vedrørende det kapitalindskud og den regionalstøtte, som er ydet selskabet Santana Motor SA, idet Kommissionen antog, at der forelå en »ny støtte« og suspenderede gennemførelsen. De spanske myndigheder er derimod af den opfattelse, at de foranstaltninger, som den anfægtede beslutning vedrører, har karakter af »eksisterende støtte«. Støtten, som blev behørigt anmeldt den 30. juli og den 17. november 1999 (henholdsvis hvad angår kapitalindskuddet og regionalstøtten), må ifølge sagsøgeren anses for »eksisterende støtte« i henhold til artikel 4, stk. 6, i Rådets forordning (EF) nr. 659/99⁽¹⁾. Ved skrivelse af 28. juli 2000, som blev sendt ved fax samme dag, meddelte de spanske myndigheder Kommissionen, at Rådet for den selvstyrende region Andalusien agtede at gennemføre de til Kommissionen anmeldte foranstaltninger. Den omstændighed, at denne meddelelse blev registreret hos Kommissionen den 31. juli, dvs. tre dage senere, kan ikke ændre faxens modtagelsesdato, som er den samme som afsendelsesdatoen.

Den anfægtede beslutning, som er dateret den 22. august 2000, blev meddelt den 23. august, på hvilket tidspunkt Kommissionens frist på 15 arbejdsdage allerede var udløbet.

Det er derfor udelukket, at en fax af 17. august og en skrivelse af 21. august, som blev sendt inden datoen for den anfægtede beslutning, og hvorved det blev meddelt, at Kommissionen havde »vedtaget« denne beslutning, kan anses for en meddelelse af den formelle beslutning om at indlede en undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 4 i forordning nr. 659/99.

- (Subsidiært) Manglende begrundelse

Kommissionen vedtog alene den anfægtede beslutning for at undgå udløbet af den frist, som medførte, at støtten måtte anses for »eksisterende støtte«, og ikke ud fra nogen virkelig overbevisning om, at foranstaltningerne var i strid med traktaten eller på grund af nødvendigheden af at give supplerende informationer.

Sag anlagt den 7. november 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien

(Sag C-404/00)

(2001/C 28/21)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 7. november 2000 anlagt sag mod Kongeriget Spanien af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Klaus-Dieter Borchart og Stefan Rating, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Wagnercentret, C 254, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 249, stk. 4, EF og artikel 2 og 3 i Kommissionens beslutning 2000/131/EF af 26. oktober 1999⁽¹⁾, hvori den støtte, som Spanien havde ydet til sine statsejede skibsværfter, blev fastslået at være tildelt ulovligt og i øvrigt at være uforenelig med fællesmarkedet, idet det ikke inden for den fastsatte frist har truffet de fornødne foranstaltninger for at efterkomme den nævnte beslutning.
- Kongeriget Spanien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Beslutning 2000/131/EF af 26. oktober 1999 er i henhold til meddelelsen heraf af 2. december 1999 og i overensstemmelse med artikel 249 EF, bindende i alle sine enkeltheder for adressaten, Kongeriget Spanien. Selv om artikel 243 EF giver Domstolen mulighed for, såfremt omstændighederne skulle kræve det, at foreskrive foreløbige forholdsregler, har Kongeriget Spanien i forbindelse med et annullationssøgsmål mod beslutningen (sag C-36/00) hidtil ikke nedlagt påstand herom. Herefter må beslutningen fra 1999 være bindende i alle sine enkeltheder for Kongeriget Spanien. Den spanske regering har ikke opfyldt forpligtelserne i henhold til beslutningen, og det kan ikke antages, at den manglende opfyldelse skyldes, at det er »absolut umuligt at træffe foranstaltninger«.

⁽¹⁾ om Spaniens statsstøtte til statsejede skibsværfter (2000/131/EF), EFT L 37 af 12.2.2000, s. 22.

⁽¹⁾ Forordning af 22.3.1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 (EFT L 83 af 27.3.1999, s. 1).

Sag anlagt den 8. november 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Østrig

(Sag C-407/00)

(2001/C 28/22)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 8. november 2000 anlagt sag mod Republikken Østrig af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Götz zur Hausen, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret C 254, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Republikken Østrig har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktaten, da den ikke inden for den fastsatte frist har truffet alle de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme Rådets Direktiv 96/82/EF af 9. december 1996 om kontrol med risikoen for større uheld med farlige stoffer⁽¹⁾, navnlig artikel 11 og 12.
2. Republikken Østrig tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Det fremgår af den omstændighed, at direktiver i henhold til artikel 249, stk. 3, EF og artikel 10, stk. 1, EF, er bindende, at de medlemsstater, som et direktiv er rettet til, er forpligtede til at gennemføre de i direktivet nævnte målsætninger inden for den fastsatte frist. Denne frist udløb den 3. februar 1999, uden at Republikken Østrig indtil nu har truffet alle de nødvendige foranstaltninger, som delstaterne skal træffe for at gennemføre direktivets artikel 11 og 12.

⁽¹⁾ EFT L 10 af 14.1.1997, s. 13.

Sag anlagt den 8. november 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland

(Sag C-408/00)

(2001/C 28/23)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 8. november 2000 anlagt sag mod Forbundsrepublikken Tyskland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Götz zur Hausen, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret C 254, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 97/11/EF⁽¹⁾ af 3. marts 1997 om ændring af direktiv 85/337/EØF om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, idet den endnu ikke har vedtaget alle de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme direktivet eller i hvert tilfælde ikke i fuldt omfang har givet Kommissionen meddelelse herom.
2. Forbundsrepublikken Tyskland betaler sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde de væsentligste argumenter

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter er de samme som i sag C-407/00⁽²⁾; fristen for gennemførelsen af direktivet udløb den 14. marts 1999.

⁽¹⁾ EFT L 73 af 14.3.1997, s. 3.

⁽²⁾ Jf. s. 13 i dette nummer af Tidende.

Sag anlagt den 10. november 2000 af Kongeriget Spanien mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-409/00)

(2001/C 28/24)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 10. november 2000 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Kongeriget Spanien ved statens advokat Mónica Lopez-Monís Gallego og med valgt adresse i Luxembourg på Spaniens Ambassade, 4-6, boulevard E. Servais.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 26. juli 2000⁽¹⁾ annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

af erhvervskøretøjer. Kommissionen anvender ikke de samme kriterier i den konkrete sag, idet den i betragtning 35 til den anfægtede beslutning betegner støtten som investeringsstøtte, men i betragtning 38 betegner den som driftsstøtte.

⁽¹⁾ om den støtte, som Spanien har ydet i henhold til samarbejdsaftalen af 26.2.1997 mellem »Ministerio de Industria y Energía« og »Instituto de Crédito Oficial« om indkøb af erhvervskøretøjer.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

- Den anfægtede beslutning er uklar: en sondring mellem ydelserne i artikel 1 (forenelig støtte) og i artikel 2 (uforenelig støtte) er ikke mulig. Den helhed af virksomheder, der refereres til i artikel 1, og som konkret opfylder det kriterium, at de »udelukkende udøver virksomhed lokalt eller regionalt«, eksisterer rent begrebsmæssigt ikke i henhold til den spanske retsorden.

- Ingen selektiv karakter: De foranstaltninger, som er fastsat i samarbejdsaftalen, favoriserer ikke bestemte virksomheder eller produktionsområder, eftersom de i aftalen omhandlede foranstaltninger ikke er rettet mod en afgrænset gruppe, men er bestemt for alle mulige modtagere. Det forhold, at det kræves, at støttemodtagerne er fysiske personer eller små eller mellemstore virksomheder, er en horisontal objektiv betingelse, dvs. at de skal være i en objektivt sammenlignelig situation.

- Ingen forskelsbehandling: Efter gennemførelsesbestemmelserne til samarbejdsaftalen kræves det ikke, at det køretøj, som skal tages ud af drift, skal ejes af den virksomhed, der modtager støtten. Der kan være tale om et køretøj, der ejes af en tredjemand, som støttemodtageren har indgået en aftale med. Derfor er der ikke tale om konkurrencefordrejning til skade for transportvirksomheder, som ikke er hjemmehørende i Spanien.

- Ingen konkurrencefordrejning: den virkning, som de i samarbejdsaftalen indeholdte foranstaltninger på fællesskabsplan vil have på konkurrencen inden for transportsektoren, er helt ubetydelig, og betingelserne i artikel 87, stk. 1, EF er ikke opfyldt.

- Overtrædelse af artikel 87, stk. 3, litra c), EF: I denne sag er anvendelsen af artikel 87, stk. 3, litra c), ifølge Kongeriget Spanien af miljø- og trafikikkerhedsmæssige grunde berettiget, idet de foreslåede foranstaltninger har klare positive virkninger på disse to områder, uden at der sker en kapacitetsforøgelse. De foranstaltninger, som er fastlagt i samarbejdsaftalen, kan ikke betegnes som driftsstøtte, men må snarere betegnes som investeringsstøtte i forbindelse med omstrukturering af bestanden

Sag anlagt den 9. november 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Sverige

(Sag C-410/00)

(2001/C 28/25)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 9. november 2000 anlagt sag mod Kongeriget Sverige af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved de juridiske konsulenter Marie Wolfcarius og Christina Tufvesson, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret C 254, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Kongeriget Sverige har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 96/48/EF⁽¹⁾ af 23. juli 1996 om interoperabilitet i det transeuropæiske jernbanesystem for højhastighedstog, da det ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet.
2. Kongeriget Sverige tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter er de samme som i sag C-407/00⁽²⁾; fristen for gennemførelse udløb den 8. april 1999.

⁽¹⁾ EFT L 235 af 17.9.1996, s. 6.

⁽²⁾ Jf. s. 13 i dette nummer af Tidende.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 29. september 2000 af Bundesvergabeamt i sagen Felix Swoboda GmbH mod Österreichische Nationalbank

(Sag C-411/00)

(2001/C 28/26)

Ved kendelse afsagt den 29. september 2000, indgået til Domstolens Justitskontor den 10. november 2000, har Bundesvergabeamt i sagen Felix Swoboda GmbH mod Österreichische Nationalbank forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- Skal en tjenesteydelse, der tjener et samlet formål, men som imidlertid kan opdeles i delydelser, i henhold til opbygningen af direktiv 92/50/EØF⁽¹⁾, blandt andet i beskrivelsen af tjenesteydelser i bilag IA og IB, anses for en samlet ydelse, der består af en hovedydelse og dertil knyttede biydelse og indordnes efter sit hovedformål i henhold til bilag IA og IB til direktivet, eller skal hver enkelt delydelse prøves særskilt med hensyn til, om den som primær tjenesteydelse i fuldt omfang er omfattet af direktivet eller som ikke-primær tjenesteydelse kun er omfattet af enkelte bestemmelser i direktivet?
- I hvilket omfang kan en tjenesteydelse, der svarer til en bestemt beskrivelse af en tjenesteydelse (f.eks. transport-tjenesteydelser), i henhold til opbygningen af direktiv 92/50/EØF opdeles i enkelttydelser, uden at komme i strid med udbudsbestemmelserne, henholdsvis hindre den effektive virkning af tjenesteydelsesdirektivet?
- Skal de i sagsfremstillingen anførte ydelser (under hensyn til artikel 10 i direktiv 92/50/EØF) indordnes som tjenesteydelser under bilag IA til direktiv 92/50/EØF (gruppe 2, landtransport) og ordrer, der omfatter sådanne ydelser, således udbydes i henhold til bestemmelserne i afsnit III til VI i direktivet, eller skal de indordnes under bilag IB til direktiv 92/50/EØF (navnlig gruppe 20, støtte- og hjælpetransporttjenesteydelser såvel som gruppe 27, andre tjenesteydelser) og ordrer, der omfatter disse ydelser, dermed udbydes i henhold til artikel 14 og 16, og under hvilket CPC-referencenummer skal de henføres?
- Med henblik på at bevare den primære karakter af tjenesteydelsen, består der da for en offentlig ordregiver en forpligtelse til at udskille og særskilt udbyde ikke-primære delydelser i tilfælde af, at en vurdering af delydelserne medfører, at en delydelse, der i og for sig i

henhold til bilag IA til direktiv 92/50/EØF i fuldt omfang er omfattet af bestemmelserne i direktivet, men på grund af princippet i artikel 10 undtagelsesvis ikke i fuldt omfang er omfattet af direktivets bestemmelser?

⁽¹⁾ EFT 1992 L 209, s. 1.

Sag anlagt den 10. november 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Portugisiske Republik

(Sag C-412/00)

(2001/C 28/27)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 10. november 2000 anlagt sag mod Den Portugisiske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Ana Maria Alves Vieira, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Wagnercentret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Portugisiske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til traktaten, idet den ikke inden for de fastsatte frister har truffet de nødvendige foranstaltninger til efterkommelse af følgende direktiver:
 - a) Kommissionens direktiv 98/54/EF af 16. juli 1998 om ændring af direktiv 71/250/EØF, 72/199/EØF og 73/46/EØF og om ophævelse af direktiv 75/84/EØF⁽¹⁾;
 - b) Kommissionens direktiv 98/68/EF af 10. september 1998 om det dokument, der er omhandlet i artikel 9, stk. 1, i Rådets direktiv 95/53/EF, og om regler for kontrol af indførelse af foderstoffer fra tredjelande til Fællesskabet⁽²⁾;
 - c) Kommissionens direktiv 98/82/EF af 27. oktober 1998 om ændring af bilagene til Rådets direktiv 86/362/EØF, 86/363/EØF og 90/642/EØF om fastsættelse af maksimalgrænseværdier for indholdet af pesticidrester i og på korn, i og på levnedsmidler af animalsk oprindelse og på og i visse produkter af vegetabilsk oprindelse, herunder frugt og grøntsager⁽³⁾.
- Den Portugisiske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter svarer til de i sag C-407/00⁽⁴⁾ anførte; fristen for gennemførelse af direktiverne udløb henholdsvis den 13. februar 1999, den 31. marts 1999 og den 30. april 1999.

⁽¹⁾ EFT L 208 af 24.7.1998, s. 49.

⁽²⁾ EFT L 261 af 24.9.1998, s. 32.

⁽³⁾ EFT L 290 af 29.10.1998, s. 25.

⁽⁴⁾ Jf. s. 13 i dette nummer af Tidende.

Sag anlagt den 9. november 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Nederlandene

(Sag C-413/00)

(2001/C 28/28)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 9. november 2000 anlagt sag mod Kongeriget Nederlandene af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved B. Mongin og H.M.H. Speyart, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos C. Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Kongeriget Nederlandene har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 98/41/EF af 18. juni 1998 om registrering af de ombordværende på passagerskibe, som sejler til og fra havne i Fællesskabets medlemsstater⁽¹⁾, idet det ikke har udstedt de love eller administrative bestemmelser, der er nødvendige for at gennemføre dette eller i alle tilfælde ved ikke at have givet Kommissionen meddelelse om sådanne foranstaltninger.
2. Kongeriget Nederlandene tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionen gør i denne sag de samme anbringender gældende som i sag C-407/00⁽²⁾. Fristen for gennemførelse af direktivet udløb den 1. januar 1999.

⁽¹⁾ EFT 1998 L 188, s. 35.

⁽²⁾ Jf. s. 13 i dette nummer af Tidende.

Sag anlagt den 10. november 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Portugisiske Republik

(Sag C-414/00)

(2001/C 28/29)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 10. november 2000 anlagt sag mod Den Portugisiske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Ana Maria Alves Vieira, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Wagnercentret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Portugisiske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til traktaten, idet den ikke inden for den fastsatte frist har truffet de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme Rådets direktiv 97/78/EF af 18. december 1997 om fastsættelse af principperne for tilrettelæggelse af veterinærkontrollen for tredjelandsprodukter, der føres ind i Fællesskabet⁽¹⁾.
- Den Portugisiske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter svarer til de i sag C-407/00⁽²⁾ anførte; fristen for gennemførelse af direktivet udløb den 1. juni 1999.

⁽¹⁾ EFT L 24 af 30.1.1998, s. 9.

⁽²⁾ Jf. s. 13 i dette nummer af Tidende.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 9. november 2000 af Unabhangiger Verwaltungssenat Salzburg i sagen Dr. Herbert Pflanzl mod Burgermeister der Landeshauptstadt Salzburg, Grundverkehrslandeskommission og Grundverkehrsbeauftragter des Landes Salzburg

(Sag C-415/00)

(2001/C 28/30)

Ved kendelse afsagt den 9. november 2000, indgat til Domstolens Justitskontor den 13. november 2000, har Unabhangiger Verwaltungssenat Salzburg i sagen Dr. Herbert Pflanzl mod Burgermeister der Landeshauptstadt Salzburg, Grundverkehrslandeskommission og Grundverkehrsbeauftragter des Landes Salzburg forelagt De Europaiske Fallesskabers Domstol en anmodning om prajudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Skal bestemmelserne i EF-traktatens artikel 56 ff fortolkes således, at de er til hinder for anvendelse af §§ 13, 36 og 43 i Salzburger Grundverkehrsgesetz af 1997 (LGBL. nr. 11/1999, delstaten Salzburg's lov om handel med fast ejendom), i henhold til hvilke enhver, der vil erhverve en byggegrund i delstaten Salzburg, skal underkaste erhvervelsen af den faste ejendom en tilladelsesprocedure, og at der dermed i den foreliggende sag er sket en krænkelse af rettighedserhververen med hensyn til en grundlæggende frihed, som er sikret ved Den Europæiske Unions retsfor skrifter?

- 4) Skal italienske domstole undlade at anvende nævnte artikel 14, stk. 4, i lov nr. 580 af 4.7.1967 (som afløst af artikel 44, stk. 4, i lov nr. 146 af 22.2.1994)?
- 5) Og skal således fri bevægelighed for brød, der er fremstillet ved færdigbagning af delvis bagt, eventuelt dybfrosset brød (der lovligt er fremstillet i og indført fra Frankrig) tillades uden begrænsninger, og således også uden den begrænsning, der følger af kravet i nævnte artikel 14, stk. 4, i lov nr. 580 af 4.7.1967 (som afløst af artikel 44, stk. 4, i lov nr. 146 af 22.2.1994) om, at der skal være tale om salg »efter emballering«?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 16. oktober 2000 af Tribunale civile di Padova i sagen Tommaso Morellato mod Padova Kommune

(Sag C-416/00)

(2001/C 28/31)

Ved kendelse afsagt den 16. oktober 2000, indgået til Domstolens Justitskontor den 13. november 2000, har Tribunale civile di Padova i sagen Tommaso Morellato mod Padova Kommune forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- 1) Skal EF-traktatens artikel 30 og 36 fortolkes således, at den fortolkning af artikel 14, stk. 4, i lov nr. 580 af 4.7.1967 (som afløst af artikel 44, stk. 4, i lov nr. 146 af 22.2.1994), som borgmesteren for Padova Kommune har lagt til grund for den i sagen omtvistede bødef afgørelse, er i strid med disse traktatbestemmelser, i det omfang den indeholder et forbud mod salg af brød, der er fremstillet ved færdigbagning af delvist bagt, eventuelt dybfrosset brød (der lovligt er fremstillet i og indført fra Frankrig), når brødet ikke før salget er emballeret af sælgeren?
- 2) Skal nævnte artikel 2, stk. 4, i lov nr. 580 af 4.7.1967 (som afløst af artikel 44, stk. 4, i lov nr. 146 af 22.2.1994) og den fortolkning heraf, som borgmesteren for Padova Kommune har lagt til grund, anses for at være en kvantitativ restriktion eller en foranstaltning med tilsvarende virkning som omhandlet i EF-traktatens artikel 30?
- 3) Kan i bekræftende fald den italienske stat påberåbe sig undtagelsesbestemmelsen i traktatens artikel 36 om hensynet til beskyttelse af menneskers liv og sundhed?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 31. oktober 2000 af Unabhängiger Verwaltungssenat Salzburg i sagen Dr. Werner Salentinig mod Bürgermeister der Landeshauptstadt Salzburg og Grundverkehrsbeauftragter des Landes Salzburg

(Sag C-420/00)

(2001/C 28/32)

Ved kendelse afsagt den 31. oktober 2000, indgået til Domstolens Justitskontor den 14. november 2000, har Unabhängiger Verwaltungssenat Salzburg i sagen Dr. Werner Salentinig mod Bürgermeister der Landeshauptstadt Salzburg og Grundverkehrsbeauftragter des Landes Salzburg forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Skal bestemmelserne i EF-traktatens artikel 56 ff fortolkes således, at de er til hinder for anvendelse af §§ 12, 36 og 43 i Salzburger Grundverkehrsgesetz af 1997 (LGBL. nr. 11/1999, delstaten Salzburg's lov om handel med fast ejendom), i henhold til hvilke enhver, der vil erhverve en byggegrund i delstaten Salzburg, skal underkaste erhvervelsen af den faste ejendom henholdsvis en anmeldelses- og tilladelsesprocedure, og at der dermed i den foreliggende sag er sket en krænkelse af rettighedserhververen med hensyn til en grundlæggende frihed, som er sikret ved Den Europæiske Unions retsfor skrifter?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 8. november 2000 af Unabhängiger Verwaltungssenat für Kärnten i sagen Bürgermeister der Landeshauptstadt Klagenfurt mod Renate Sterbenz

(Sag C-421/00)

(2001/C 28/33)

Ved kendelse afsagt den 8. november 2000, indgået til Domstolens Justitskontor den 14. november 2000, har Unabhängiger Verwaltungssenat für Kärnten i sagen Bürgermeister der Landeshauptstadt Klagenfurt mod Renate Sterbenz forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

»Skal EF-traktatens artikel 28 (tidligere artikel 30), som ændret ved Amsterdam-traktaten, samt artikel 2, stk. 1, litra b), og artikel 15, stk. 1 og 2, i Rådets direktiv 79/112/EØF af 18. december 1978 — om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om mærkning af og præsentationsmåder for levnedsmidler bestemt til den endelige forbruger samt om reklame for sådanne levnedsmidler (EFT 1979 L 33), i den nugældende affattelse — fortolkes således, at de er til hinder for en national ordning, hvorefter etiketten og emballagen for levnedsmidler, fortæringsprodukter og tilsætningsstoffer til almindeligt konsum forsynes med sundhedsmæssige angivelser, medmindre der er meddelt særskilt godkendelse hertil? [§ 9, stk. 1, litra a), b) og c), samt stk. 3, i Lebensmittelgesetz 1975, BGBl 1975/86 med senere ændringer]«.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved beslutning truffet den 19. oktober 2000 af VAT and Duties Tribunal, London Tribunal Centre, i sagen Capespan International plc mod Commissioners of Customs and Excise

(Sag C-422/00)

(2001/C 28/34)

Ved beslutning truffet den 19. oktober 2000, indgået til Domstolens Justitskontor den 14. november 2000, har VAT and Duties Tribunal, London Tribunal Centre, i sagen Capespan International plc mod Commissioners of Customs and Excise forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- (i) Skal toldværdien af de produkter, der er opregnet i bilaget til Kommissionens forordning (EF) nr. 3223/94⁽¹⁾, som affattet ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1890/96⁽²⁾, og som blev indført til Det Europæiske Fællesskab fra den 18. marts 1997, men inden den 18. juli 1998 — som er datoen for ikrafttrædelsen af Kommissionens forordning (EF) nr. 1498/98⁽³⁾ om ændring af artikel 5 i forordning nr. 3223/94 — ansættes i henhold til:
 - a) bestemmelserne i afsnit II, kapitel 3 (dvs. artikel 28-36) i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92⁽⁴⁾ (herefter »toldkodeksen«) og bestemmelserne i afsnit V (dvs. artikel 141-181a) i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93⁽⁵⁾ (herefter »gennemførelsesforordningen«), eller
 - b) artikel 5 i forordning nr. 3223/94?
- (ii) Såfremt toldværdien for sådanne produkter ikke skal ansættes i henhold til nogen af de ovennævnte bestemmelser, hvad er da det rigtige grundlag for ansættelsen af toldværdien?
- (iii) Er forordning nr. 1498/98 — offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende, L 198 af 15.7.1998, s. 4 — som med virkning fra den 18. juli 1998 ændrer artikel 5 i forordning nr. 3223/94 om gennemførelsesbestemmelser til importordningen for frugt og grøntsager, gyldig?
- (iv) Såfremt forordning nr. 1498/98 er ugyldig, hvorledes skal toldværdien af produkter af den i spørgsmål (i) omhandlede art, som er blevet indført til Det Europæiske Fællesskab efter den 18. juli 1998, da ansættes?
- (v) Uanset om forordning nr. 1498/98 er gyldig, udelukker forordning nr. 3223/94, at der kan afgives en foreløbig angivelse af toldværdien i henhold til gennemførelsesforordningens artikel 254?

⁽¹⁾ af 21.12.1994 om gennemførelsesbestemmelser til importordningen for frugt og grøntsager (EFT L 337 af 24.12.1994, s. 66).

⁽²⁾ EFT L 249 af 1.10.1996, s. 29.

⁽³⁾ EFT L 198 af 15.7.1998, s. 4.

⁽⁴⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12.10.1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302 af 19.10.1992, s. 1).

⁽⁵⁾ af 2.7.1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 (EFT L 253 af 11.10.1993, s. 1).

Sag anlagt den 16. november 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien**(Sag C-423/00)**

(2001/C 28/35)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 16. november 2000 anlagt sag mod Kongeriget Belgien af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Götz zur Hausen, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets Direktiv 96/82/EF af 9. december 1996 om kontrol med risikoen for større uheld med farlige stoffer⁽¹⁾, da det ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv, og under alle omstændigheder ikke har givet Kommissionen meddelelse herom.
2. Kongeriget Belgien tilpligtes, at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter er de samme som i sag C-407/00⁽²⁾. Fristen for gennemførelse udløb den 3. februar 1999.

⁽¹⁾ EFT L 10 af 14.1.1997, s. 13.

⁽²⁾ Jf. s. 13 i dette nummer af Tidende.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 15. november 2000 af Unabhangiger Verwaltungssenat Wien i sagen Paul Dieter Haug mod Magistrat der Stadt Wien**(Sag C-426/00)**

(2001/C 28/36)

Ved kendelse afsagt den 15. november 2000, indgaet til Domstolens Justitskontor den 20. november 2000, har Unabhangiger Verwaltungssenat Wien i sagen Paul Dieter Haug mod Magistrat der Stadt Wien forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Spørgsmål 1

Udgør § 9 i den østrigske levnedsmiddellov, LMG, en korrekt gennemførelse af artikel 2, stk. 1, litra b), i mærkningsdirektivet, Rådets direktiv 79/112/EØF⁽¹⁾ af 18. december 1978?

Spørgsmål 2

Indeholder artikel 2, stk. 1, litra b), i mærkningsdirektivet, Rådets direktiv 79/112/EØF af 18. december 1978, en udtømmende ordning for ulovlig mærkning eller er den en minimumsregel, som kan udvides ved udstedelse af nationale bestemmelser?

Spørgsmål 3

Skal artikel 2, stk. 1, litra b), i mærkningsdirektivet, Rådets direktiv 79/112/EØF af 18. december 1978, fortolkes således, at det kun er lovligt at begrænse mærkningen (således som det er tilfældet med LMG's § 9, stk. 1, hvad angår sundhedsmæssige angivelser), hvis et forbud synes uomgængeligt nødvendigt for at forhindre vildledning af forbrugerne?

Spørgsmål 4

Kan LMG's § 9, stk. 1, fortolkes i overensstemmelse med direktivet, og kan den heri fastsatte begrænsning af mærkningen anses for at være i overensstemmelse med artikel 2, stk. 1, litra b), i mærkningsdirektivet, Rådets direktiv 79/112/EØF af 18. december 1978? Dette kan tænkes at være muligt, da der ikke kræves noget forsæt til vildledning for så vidt angår hele bestemmelsen i mærkningsdirektivets artikel 2, stk. 1, litra b), men dette er en anden betingelse for, at mærkningen er ulovlig.

⁽¹⁾ EFT 1979, L 33, s. 1.

Sag anlagt den 20. november 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Det Forenede Kongerige**(Sag C-427/00)**

(2001/C 28/37)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 20. november 2000 anlagt sag mod Det Forenede Kongerige af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved ledende juridisk konsulent Richard Wainwright, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos C. Gómez de la Cruz, Wagnercentret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Det Forenede Kongerige har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Kommissionens direktiv 76/160/EF⁽¹⁾, idet det ikke har efterkommet forpligtelsen til at sikre en minimumskvalitet af badevand i henhold til direktivets artikel 3.
- Det Forenede Kongerige tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

I henhold til artikel 4 i direktiv 76/160/EØF skal medlemsstaterne træffe alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at badevandskvaliteten inden ti år efter meddelelsen af direktivet bringes i overensstemmelse med de grænseværdier, som er opstillet i bilaget.

Kommissionen kan konstatere, at på trods af, at der er truffet foranstaltninger til forbedring, opfylder Det Forenede Kongerige stadig ikke forpligtelserne i henhold til direktivet. Kommissionen må derfor konkludere, at Det Forenede Kongerige ikke har efterkommet sine forpligtelser i henhold til direktivet.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 76/160/EF af 8.12.1975 vedrørende kvaliteten af badevand, EFT L 131 af 5.2.1976, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 11. november 2000 af Giudice di Pace di Genova i sagen Radiosistemi Srl. mod præfekten i Genova

(Sag C-429/00)

(2001/C 28/38)

Ved kendelse afsagt den 11. november 2000, indgået til Domstolens Justitskontor den 20. november 2000, har Giudice di Pace di Genova i sagen Radiosistemi Srl. mod præfekten i Genova forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse. Grundene og de præjudicielle spørgsmål er de samme som i sag⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Jf. s. 10 i dette nummer af Tidende.

Appel iværksat den 21. november 2000 af Anton Dürbeck GmbH til prøvelse af dom afsagt den 19. september 2000 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-252/97, Anton Dürbeck GmbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, støttet af Kongeriget Spanien og Den Franske Republik

(Sag C-430/00 P)

(2001/C 28/39)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 21. november 2000 iværksat appel af Anton Dürbeck GmbH ved advokat Dr. Gert Meier, Berrenrather Straße 313, D-50937 Köln, til prøvelse af dom afsagt den 19. september 2000 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-252/97, Anton Dürbeck GmbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, støttet af Kongeriget Spanien og Den Franske Republik.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

1. Den appellerede dom ophæves.
2. Kommissionens anfægtede beslutning af 10. juli 1997 om et særligt vanskeligt tilfælde annulleres.
3. Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

- Det er med urette, at Retten ikke har lagt vægt på sagsøgerens anbringende om tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet. Sagsøgte havde heroverfor påberåbt sig »interessen i ligebehandling af alle erhvervsdrivende«, første gang i svarskriftet. Sagsøgeren kunne tage stilling hertil, ikke kun for at gendrive indsigelsen.
- Retten er på grundlag af en urigtig vurdering af kontrakten mellem sagsøgeren og Consultban kommet til det resultat, at Kommissionen har fastsat størrelsen af godtgørelsen til sagsøgeren rigtigt.
- Retten har med urette accepteret, at Kommissionen ikke medregnede de licenser, der var tildelt som godtgørelse for et særligt vanskeligt tilfælde, med henblik på referencemængden. Kommissionen måtte slet ikke give godtgørelse i form af tildeling af licenser for et særligt vanskeligt tilfælde, når denne fremgangsmåde nødsagede den til med henblik på referencemængden at se bort fra disse licenser for fremtiden. Efter at den alligevel havde valgt denne fremgangsmåde, kunne den på grund af de bindende bestemmelser i artikel 19 i forordning nr. 404/93 ikke undlade at medregne disse licenser med henblik på referencemængden, selv om en sådan medregning — alt efter bananmarkedsordningens videre skæbne — kunne føre til en overkompensation af sagsøgerens tab.

Sag anlagt den 22. november 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Portugisiske Republik

(Sag C-431/00)

(2001/C 28/40)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 22. november 2000 anlagt sag mod Den Portugisiske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved António Caeiros, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Wagnercentret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Portugisiske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktatens artikel 10, stk. 1, og artikel 249, stk. 3, samt artikel 24, nr. 1, i Rådets direktiv 96/82/EF⁽¹⁾ af 9. december 1996 om kontrol med risikoen for større uheld med farlige stoffer, idet den ikke inden for den fastsatte frist har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme nævnte direktiv.
- Subsidiært: Det fastslås, at Den Portugisiske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til samme bestemmelser, idet den ikke omgående har givet Kommissionen meddelelse om sådanne foranstaltninger.
- Den Portugisiske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter svarer til de i sag C-407/00⁽²⁾ anførte; fristen for gennemførelse af direktivet udløb den 3. februar 1999.

⁽¹⁾ EFT L 10 af 14.1.1997, s. 13.

⁽²⁾ Jf. s. 13 i dette nummer af Tidende.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 6. oktober 2000 af Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia i sagen Europetrol SpA mod Azienda Lombarda Edilizia Residenziale Milano (A.L.E.R.) og Orion Scrl

(Sag C-432/00)

(2001/C 28/41)

Ved kendelse afsagt den 6. oktober 2000, indgæet til Domstolens Justitskontor den 22. november 2000, har Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia i sagen Europetrol SpA mod Azienda Lombarda Edilizia Residenziale Milano (A.L.E.R.) og Orion Scrl forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

»Kan artikel 31 i Rådets direktiv 92/50⁽¹⁾ af 18. juni 1992 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler, med særligt henblik på stk. 1, litra c), i nævnte artikel fortolkes således, at de kompetente nationale domstole har pligt til at beskytte Unionens borgere, hvis rettigheder er blevet krænket ved EF-stridige retsakter, hvorved der navnlig henses til rekvisittet undladt anvendelse, jf. artikel 5 i den nationale lov nr. 2248 af 20.3.1865, også i relation til klausuler i udbud, som strider mod EF-retten, men som ikke er blevet anfægtet inden for korte søgsmålsfrister i de nationale retsplejeregler, således at EF-retten kan anvendes ex officio overalt, hvor det kan konstateres, dels at anvendelsen af EF-retten hindres alvorligt eller i hvert fald vanskeliggøres, dels hvor der består en offentlig interesse af EF-retlig eller national karakter til berettigelse af en sådan anvendelse ex officio«, og »om den samme konklusion kan udledes af traktatens artikel 6, stk. 2, der — ved at kodificere kravet om, at Unionen skal respektere de grundlæggende rettigheder, således som de garanteres ved den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder — har overtaget princippet om effektiv domstolsbeskyttelse som fastslået i nævnte konventions artikel 6 og 13«.

⁽¹⁾ EFT L 209 af 24.7.1992, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved mellemdom afsagt den 21. november 2000 af Hoge Raad der Nederlanden i straffesagen mod G. Cuomo

(Sag C-434/00)

(2001/C 28/42)

Ved mellemdom afsagt den 21. november 2000, indgået til Domstolens Justitskontor den 27. november 2000, har Hoge Raad der Nederlanden i straffesagen mod G. Cuomo forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Hvad skal der forstås ved udtrykket »ophører« med at være underlagt ordningen med ekstern fællesskabsforsendelse, jf. artikel 5, stk. 1, tredje afsnit, i direktivet om punktafgiftspligtige varer⁽¹⁾, og artikel 7, stk. 3, i det sjette direktiv⁽²⁾, såfremt dette ophør ikke sker på lovlig måde, dvs. på anden måde end ved angivelse af varerne til fri omsætning:
 - a) Er dette den første handling, som med hensyn til varerne udføres i strid med nogen bestemmelse, som er forbundet med denne ordning, og er det af betydning, om der ved denne handling forfølges det formål at bringe varerne — bl.a. ved udførelse af denne handling — i omsætning i Fællesskabet i strid med denne bestemmelse, eller
 - b) er der (først) tale herom, når varerne — i givet fald efter at forseglingen er brudt — losses fra transportmidlet, uden at forpligtelsen til at frembyde varerne sammen med dokumentet på bestemmelsesstedet er opfyldt i henhold til artikel 22, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 2726/90, EFT 1990 L 262, s. 77, og er det af betydning, om der ved denne handling forfølges det formål at bringe varerne — bl.a. ved udførelse af denne handling — i omsætning i Fællesskabet i strid med fællesskabsbestemmelserne, eller
 - c) skal der ved udtrykket »ophører« forstås den helhed af handlinger, som fører til, at varerne på anden måde end på lovlig vis bringes i omsætning i Fællesskabet?
2. Såfremt det første spørgsmål skal besvares som anført under litra c, hvor sker ophøret da: Der hvor den første ulovlige handling udføres, eller på det sted, hvor en efterfølgende handling udføres, navnlig på det sted, hvor varerne — i det foreliggende tilfælde efter at forseglingen er brudt — losses fra transportmidlet?

3. Kan der — med henblik på strafforfølgningen — ved udtrykket »ophører« også forstås, at varerne blot bringes og transporteres under en EF-toldordning, skønt det på den ene side i ledsagedokumenterne er et tredjeland i direktivets forstand, der er anført som transportens bestemmelsessted, og det på den anden side ved transportens påbegyndelse var hensigten at bringe varerne på markedet i en anden medlemsstat?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 92/12/EØF af 25.2.1992 om den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer og omsætning heraf samt om kontrol hermed (EFT 1992 L 76, s. 1).

⁽²⁾ Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17.5.1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (EFT 1977 L 145, s. 1).

Sag anlagt den 28. november 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik

(Sag C-439/00)

(2001/C 28/43)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 28. november 2000 anlagt sag mod Den Franske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Michel Nolin, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret C 254, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/4/EF⁽¹⁾ af 16. februar 1998 om ændring af direktiv 93/38/EØF om samordning af fremgangsmåderne ved tilbudsgivning inden for vand- og energiforsyning samt transport og telekommunikation, idet den ikke har vedtaget alle de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme direktivet eller i hvert tilfælde ikke har givet Kommissionen meddelelse herom.
- Den Franske Republik betaler sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumente

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter er de samme som i sag C-407/00⁽²⁾; fristen for gennemførelsen af direktivet udløb den 16. februar 1999.

⁽¹⁾ EFT L 101 af 1.4.1998, s. 1.

⁽²⁾ Jf. s. 13 i dette nummer af Tidende.

Sag anlagt den 29. november 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland

(Sag C-441/00)

(2001/C 28/44)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 29. november 2000 anlagt sag mod Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Marie Wolfcarius, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Wagnercentret.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Det Forenede Kongerige har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 96/48/EF af 23. juli 1996 om interoperabilitet i det transeuropæiske jernbanesystem for højhastighedstog⁽¹⁾, idet det ikke har vedtaget de love eller administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet.
- Det Forenede Kongerige tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Artikel 249 EF (tidligere EF-traktatens artikel 189), hvorefter et direktiv med hensyn til det tilsigtede mål er bindende for enhver medlemsstat, indebærer en forpligtelse for medlemsstaterne til at overholde den frist for gennemførelsen, der er fastsat i direktivet. Denne frist udløb den 8. april 1999, uden at Det Forenede Kongerige havde udstedt de nødvendige bestemmelser for at efterkomme det direktiv, der henvises til i Kommissionens påstande.

⁽¹⁾ EFT L 235 af 17.9.1996, s. 6.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 27. oktober 2000 af Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha, Afdelingen for sociale sager, i sagen Angel Rodríguez Caballero mod Fondo de Garantía Salarial (FOGASA)

(Sag C-442/00)

(2001/C 28/45)

Ved kendelse afsagt den 27. oktober 2000, indgået til Domstolens Justitskontor den 30. november 2000, har Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha, Afdelingen for sociale sager, i sagen Angel Rodríguez Caballero mod Fondo de Garantía Salarial (FOGASA) forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- a) Skal resterende lønkrav, som en virksomhed skal betale til en arbejdstager på grund af uberettiget afskedigelse, anses for et »krav, som arbejdstagere i medfør af en arbejdsaftale eller et ansættelsesforhold har erhvervet«, i den forstand, hvori dette udtryk anvendes i artikel 1, stk. 1, i Rådets direktiv 80/987/EØF af 20. oktober 1980 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens⁽¹⁾?
- b) Består der i bekræftende fald ifølge artikel 1, stk. 1, i direktiv 80/987 en forpligtelse til at fastsætte arbejdstagernes krav ved en judiciel eller administrativ afgørelse, eller omfatter disse alle de lønkrav, der anerkendes under enhver anden ved lov foreskrevet procedure, som kan gøres til genstand for en domstolsprøvelse såsom en obligatorisk forligsprocedure for et judicielt organ, som skal opfordre parterne til forlig, før det iværksætter den omtvistede procedure, og som skal godkende indholdet af forliget eller kan afvise det, såfremt det finder, at forliget vil påføre en af parterne et alvorligt tab, indebære en omgåelse af lovgivningen eller et retsmisbrug?
- c) Såfremt resterende lønkrav, der anerkendes under et forlig, som er indgået for og godkendt af et judicielt organ, må antages at udgøre krav fra arbejdstagere i direktivets forstand, kan det nationale judicielle organ, der skal afgøre tvisten, da undlade at anvende en national retsregel, hvorefter lønkravet ikke henhører under de fordringer, som statens nationale garantiinstitution, Fondo de Garantía Salarial, dækker, og anvende direktivets artikel 1, stk. 1, direkte, i det omfang det anser denne bestemmelse for at være klar, præcis og ubetinget?

⁽¹⁾ EFT L 283 af 28.10.1980, s. 23.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 27. november 2000 af Landesgericht Salzburg (als Handelsgericht) i en virksomhedsregistersag efter anmeldelse fra HOLTO LIMITED

(Sag C-447/00)

(2001/C 28/46)

Ved kendelse afsagt den 27. november 2000, indgået til Domstolens Justitskontor den 4. december 2000, har Landesgericht Salzburg (als Handelsgericht) i en virksomhedsregistersag efter anmeldelse fra HOLTO LIMITED forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- I. Skal artikel 43, stk. 1, andet punktum, EF fortolkes således, at en filial også kan bestå, når et selskab i artikel 48 EF's forstand ikke har en hovedvirksomhed noget andet sted, hvor i det mindste en væsentlig del af virksomheden udøves?

Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende:

- II. Skal artikel 43, stk. 1, andet punktum, EF fortolkes således, at kravet om hjemsted er opfyldt, når et selskab kun har sit vedtægtsmæssige hjemsted i en medlemsstat, hvor det er gyldigt stiftet, men hvor det ikke udøver nogen erhvervmæssig virksomhed?

Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende:

- III. Hører stiftelse af en østrigsk filial af et efter engelsk ret gyldigt stiftet selskab, der kun har sit vedtægtsmæssige hjemsted i England, men hvor det ikke udøver nogen erhvervmæssig virksomhed, under de af artikel 43, stk. 1, andet punktum, EF og artikel 48 EF omfattede rettigheder?

Såfremt spørgsmål I, II eller III besvares benægtende:

- IV. Hører stiftelse af en østrigsk filial og dens registrering i det østrigske virksomhedsregister (handelsregister) af et efter engelsk ret gyldigt stiftet selskab, der kun har sit vedtægtsmæssige hjemsted i England, men hvor det ikke udøver nogen erhvervmæssig virksomhed, under de af artikel 43, stk. 1, første punktum, EF og artikel 48 EF omfattede rettigheder?

Såfremt spørgsmål III eller IV besvares bekræftende:

- V. Forbyder artikel 43 EF og artikel 48 EF anvendelsen af nationale lovvalgsregler, der går ud på, at et selskabs retsevne bedømmes efter den stats ret, hvori selskabet har sit faktiske hovedkontor (hovedsædeteorien), også hvis dette betyder, at et efter engelsk ret gyldigt stiftet selskab, der kun har sit vedtægtsmæssige hjemsted i England, men hvor det ikke udøver nogen erhvervmæssig virksomhed, nægtes anerkendelse som en juridisk person og dermed nægtes registrering i selskabsregistret (handelsregistret)?

Appel iværksat den 4. december 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber til prøvelse af dom afsagt den 27. september 2000 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Udvidede Afdeling) i sag T-184/97⁽¹⁾, BP Chemicals Ltd mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, støttet af Den Franske Republik, hvorved Kommissionens beslutning af 9. april 1997 (SG (97) D/3266) om fransk støtte til biobrændstoffer⁽²⁾ blev annulleret for så vidt angår foranstaltninger vedrørende ethyltert-butyl-ether (ETBE)

(Sag C-448/00 P)

(2001/C 28/47)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 4. december 2000 iværksat appel af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Xavier Lewis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, bistået af barrister Nicholas Khan (Inner Temple), og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg, til prøvelse af dom afsagt den 27. september 2000 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Udvidede Afdeling) i sag T-184/97, BP Chemicals Ltd mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, støttet af Den Franske Republik, hvorved Kommissionens beslutning af 9. april 1997 (SG (97) D/3266) om fransk støtte til biobrændstoffer blev annulleret for så vidt angår foranstaltninger vedrørende ethyl-tert-butyl-ether (ETBE).

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

1. Den del af dommen afsagt den 27. september 2000 af Retten i Første Instans i sag T-184/97, BP Chemicals Ltd mod Kommissionen, hvorved Kommissionens beslutning af 9. april 1997 (SG (97) D/3266) om fransk støtte til biobrændstoffer blev annulleret for så vidt angår foranstaltninger vedrørende ethyl-tert-butyl-ether (ETBE), ophæves.

2. Kommissionen frifindes for annullationssøgsmålet vedrørende Kommissionens beslutning af 9. april 1997 (SG (97) D/3266) om fransk støtte til biobrændstoffer for så vidt angår foranstaltninger vedrørende ethyl-tert-butyl-ether (ETBE).
3. BP Chemicals Ltd tilpligtes at bære omkostningerne ved annullationssøgsmålet i sag T-184/97.
4. Subsidiært hjemvises sagen til Retten i Første Instans til fornyet behandling af første, tredje og fjerde anbringende, fremsat af sagsøgeren i annullationssøgsmålet.
5. BP Chemicals Ltd tilpligtes at bære omkostningerne i appellsagen.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionen har gjort gældende, at Retten har foretaget en urigtig retsanvendelse ved at fastslå, at Kommissionen over-

skred sine beføjelser, da den vedtog beslutningen. Den har navnlig gjort gældende, at Retten har foretaget en urigtig retsanvendelse derved, at dens fortolkning af begrebet »pilotprojekt« er begrænset til forskningen eller udviklingens sidste led, inden forskningsresultaterne omsættes til industriel produktion i stor målestok.

Kommissionen mener, at Retten har foretaget en urigtig retsanvendelse i to tilfælde:

- Retten har med urette antaget, at EF-rammebestemmelserne om statsstøtte til forskning og udvikling har afgørende betydning for fortolkningen af artikel 8, stk. 2, litra d), i direktiv 92/81, og
- Retten har undladt at tage stilling til, hvorvidt dens egen fortolkning af artikel 8, stk. 2, litra d), er holdbar, og hvorvidt den af Kommissionen i beslutningen anlagte fortolkning er det.

(1) EFT C 252 af 16.8.1997, s. 36.

(2) Ikke offentliggjort i Tidende.

RETEN I FØRSTE INSTANS

Ændring af procesreglementet for Retten i Første Instans med henblik på at fremskynde sagernes behandling

(2001/C 28/48)

Retten i Første Instans har den 6. december 2000 vedtaget en række ændringer af sit procesreglement, der har til formål at fremskynde sagernes behandling (EFT L 322 af 19.12.2000). Ændringerne træder i kraft den 1. februar 2001.

Ændringerne drejer sig hovedsageligt om

- 1) indførelse af en hasteprocedure («fast track»)
- 2) mulighed for Retten for at bestemme, at der ikke kan afgives replik og duplik
- 3) forkortelse af interventionsfristen
- 4) benyttelse af moderne kommunikationsmidler og forenkling af reglerne om forlængelse af frister under hensyn til afstanden.

ad 1. *Indførelse af en hasteprocedure («fast track») — ny artikel 67a*

Denne nye form for procedure skal anvendes i sager, der er særligt uopsættelige, og hvor problemet ikke kan løses ved, at der foreskrives foreløbige forholdsregler efter den herfor gældende procedure. Et eksempel herpå kan være sager om aktindsigt i institutioners forvaltningsdokumenter eller om beslutninger på området for fusionskontrol.

- Under en hasteprocedure vil den mundtlige forhandling være den væsentligste fase. Retten vil afsætte mere tid hertil, og det skal være muligt at diskutere samtlige sagens aspekter tilbundsgående og udtømmende.
- Den skriftlige forhandling vil som udgangspunkt være begrænset til stævning og svarskrift. Der vil ikke kunne afgives replik og duplik eller interventionsindlæg.
- De processkrifter, der indleveres, skal korte og koncise.
- Sagen pådømmes forud for andre.
- Begæringen om, at der træffes afgørelse efter en hasteprocedure, skal fremsættes i et særskilt dokument samtidig med indleveringen af stævningen eller svarskriftet.

- Rettens afgørelse vil blive truffet fra sag til sag under hensyn til sagens særlige uopsættelighed og nærmere omstændigheder og til, om sagen, når henses til dens kompleksitet og omfanget af de indleverede indlæg, egner sig til en hovedsageligt mundtlig forhandling.

ad 2. *Bestemmelse om, at der ikke kan afgives replik og duplik — ændring af artikel 47*

Når indholdet af sagsakterne efter indleveringen af svarskriftet er tilstrækkeligt fuldstændigt til, at parterne kan uddybe deres anbringender og argumenter under den mundtlige forhandling, kan Retten bestemme, at der ikke kan afgives replik og duplik. På begæring af parterne vil der i så fald blive tildelt disse mere taletid med henblik på at uddybe deres argumentation under retsmødet.

ad 3. *Forkortelse af interventionsfristen — ændring af artikel 115, stk. 1, og nyt stk. 6 i artikel 116*

- Interventionsfristen nedsættes til seks uger fra offentliggørelsen i EF-Tidende af meddelelsen om sagens anlæg.
- En interventionsbegæring, der fremsættes efter udløbet af denne frist, men inden beslutningen om at indlede den mundtlige forhandling, imødekommes, men en sådan intervenient har kun ret til at fremsætte bemærkninger mundtligt under retsmødet på grundlag af retsmøderapporten, der tilstilles ham.

ad 4. *Benyttelse af moderne kommunikationsmidler — nyt stk. 6 i artikel 43, ændring af artikel 44, stk. 2, og af artikel 100 — og forenkling af reglerne om forlængelse af frister under hensyn til afstanden — ændring af artikel 102, stk. 2*

Muligheden for at benytte telefax eller ethvert andet teknisk kommunikationsmiddel i forbindelse med korrespondance mellem Rettens Justitskontor og parternes advokater og befuldmægtigede udvides. Med denne mulighed for øjeblikkelig fremsendelse af dokumenter er det ikke længere tidssvarende at have forskellige afstandsfrister afhængigt af parternes hjemsted.

- Indlevering af ethvert procesdokument ved fremsendelse af en genpart af det underskrevne originaleksemplar per. telefax eller som bilag (scannet genpart) til en e-mail (adresse: *cfi.registry@curia.eu.int*) anses for rettidig, såfremt det underskrevne originaleksemplar når frem til Justitskontoret senest ti dag senere.

- Justitskontoret foretager forkyndelser ved hjælp af telefax eller ved fremsendelse af en genpart pr. e-mail, hvis advokaten eller den befuldmægtigede har indvilliget heri.
- Hvis advokaten eller den befuldmægtigede accepterer sådanne forkyndelser, bliver det fakultativt at angive valgt adresse i Luxembourg.
- Procesfristerne forlænges under hesyn til afstanden med en fast særlig frist på ti dage uanset den pågældende parts hjemsted.

Der vil på et senere tidspunkt blive vedtaget og offentliggjort praktiske anvisninger vedrørende den nærmere gennemførelse af disse ændringer.

- afgørelserne om forfremmelse blev truffet, da der ikke forelå nogen bedømmelsesrapport for sagsøgeren eller noget andet dokument, der kunne afhjælpe denne mangel
- sagsøgerens fortjeneste blev fejlbedømt
- der er begået formelle fejl under forfremmelsesproceduren, idet den blev gennemført på basis af bedømmelser foretaget på grundlag af et pointsystem, der ikke var i overensstemmelse med vejledningen i bedømmelse af tjenestemænd.

Sag anlagt den 20. november 2000 af Hubert Huygens mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-351/00)

(2001/C 28/49)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 20. november 2000 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Hubert Huygens, Olm (Luxembourg), ved advokat Sylvie Nyssens, Bruxelles.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Den afgørelse, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber traf om ikke at forfremme sagsøgeren til lønklasse B i forfremmelsesåret 2000, annulleres.
- Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber tilpligtes at betale samtlige sagsomkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

- Tilsidesættelse af artikel 25 i tjenestemandsvedtægten og af kontradiktionsretten, for så vidt som den anfægtede afgørelse ikke er blevet begrundet.
- Tilsidesættelse af vedtægtens artikel 26, 43 og 45 samt af principperne og ligebehandling og god forvaltningskik, for så vidt som:

Sag anlagt den 21. november 2000 af Jean-Marie Le Pen mod Europa-Parlamentet

(Sag T-353/00)

(2001/C 28/50)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 21. november 2000 anlagt sag mod Europa-Parlamentet af Jean-Marie Le Pen, Saint Cloud (Frankrig), ved advokat François Wagner, Nice.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Den anfægtede retsakt annulleres.
- Der tilkendes sagsøgeren et beløb på 50 000 FRF som omkostninger, der ikke kan tilbagesøges.
- Europa-Parlamentet tilpligtes at betale samtlige sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren, der er medlem af Europa-Parlamentet, anfægter Europa-Parlamentets formands afgørelse af 23. oktober 2000, hvorved den franske regerings meddelelse om konstatering af sagsøgerens tab af mandat som medlem af Europa-Parlamentet tages til efterretning i henhold til artikel 12, stk. 2, i akten af 20. september 1976 om almindelige direkte valg af repræsentanterne i Europa-Parlamentet. Denne afgørelse er truffet, efter at sagsøgeren er blevet dømt i en straffesag ved de franske domstole.

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren blandt andet gjort gældende:

- at der ikke er nogen bestemmelse i akten af 20. september 1976 eller i Europa-Parlamentets forretningsorden, som giver medlemsstaterne mulighed for af nationale grunde at erklære, at et medlem af Europa-Parlamentet har tabt sit mandat, bortset fra tilfælde, hvor den pågældende mister sin valgbarhed i løbet af mandatets gyldighedsperiode, hvilket ikke er tilfældet her;
- at en sådan foranstaltning er så meget desto mere i strid med fællesskabsrettens principper, som den er udsprunget af en rent national afgørelse, der ikke alene kan være grundlag for en fællesskabsretlig afgørelse;
- at der findes en almindelig retsgrundsætning, som er udledt af medlemsstaternes almindeligt gældende ret, og som medfører, at det er den pågældende parlamentariske forsamling, der selv skal afgive erklæringen om tab af mandat;
- at der i dette tilfælde er sket tilsidesættelse af væsentlige processuelle regler, da Retsudvalget ikke er blevet sammenkaldt, og da sagsøgeren ikke er blevet hørt i dette udvalg;
- da Europa-Parlamentets formand i den anfægtede retsakt har udtalt sig i Parlamentets navn, skønt hun ikke havde kompetence til at gøre det.

Endelig har sagsøgeren påberåbt sig tilsidesættelse af principperne om parlamentarisk immunitet og om retssikkerhed.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Den af Tredje Appelkammer ved Harmoniseringskontoret for det Indre Marked (varemærker, mønstre og modeller) truffne afgørelse af 12. september 2000 i klagesag R 142/2000-3 annulleres.
- Harmoniseringskontoret for det Indre Marked (varemærker, mønstre og modeller) tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Det omhandlede varemærke:	Ordmærket »Tele Aid« — ansøgning 469 957
Vare eller tjenesteydelse:	Varer og tjenesteydelser i klasse 9, 12, 37, 38, 39, 42 (bl.a. lastbiler, reparation af lastbiler, udstyr til transmission af tale og data, nødopkaldssystemer til biler, autotøjhjælp, redningstjeneste)
Den for appelkammeret påklagede afgørelse:	Undersøgerens afvisning af registrering
Søgsmålsgrunde:	— tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 40/94 — tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra c), i forordning (EF) nr. 40/94.

Sag anlagt den 24. november 2000 af Daimler Chrysler AG mod Harmoniseringskontoret for det Indre Marked (varemærker, mønstre og modeller)

(Sag T-355/00)

(2001/C 28/51)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 24. november 2000 anlagt sag mod Harmoniseringskontoret for det Indre Marked (varemærker, mønstre og modeller) af Daimler Chrysler AG ved advokat Stefan Völker, advokatfirmaet Gleiss Lutz Hootz Hirsch, Stuttgart, Tyskland.

Sag anlagt den 24. november 2000 af Daimler Chrysler AG mod Harmoniseringskontoret for det Indre Marked (varemærker, mønstre og modeller)

(Sag T-356/00)

(2001/C 28/52)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 24. november 2000 anlagt sag mod Harmoniseringskontoret for det Indre Marked (varemærker, mønstre og modeller) af Daimler Chrysler AG, Stuttgart (Tyskland), ved advokat Stefan Völker, advokatfirmaet Gleiss Lutz Hootz Hirsch, Stuttgart, Tyskland.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Den af Tredje Appelkammer ved Harmoniseringskontoret truffne afgørelse af 12. september 2000 i klagesag R 477/1999-3 annulleres.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Det omhandlede vare-
mærke: Ordmærket »CARCARD« — an-
søgning 115 014

Vare eller tjenesteydelse: Varer og tjenesteydelser i klasse 9,
36, 37, 38, 39, 42 (bl.a. databæ-
re til data vedrørende køretøjer,
leasing af motorkøretøjer og
afregning heraf, formidling af tje-
nesteydelser inden for trafik- og
transportlogistik, autohjælp, repa-
rationsvirksomhed og bugsering)

Den for appelkammeret
påklagede afgørelse: Undersøgerens afvisning af regi-
strering

Søgsmålsgrunde: — tilsidesættelse af artikel 7, stk.
1, litra b), i forordning (EF)
nr. 40/94
— tilsidesættelse af artikel 7, stk.
1, litra c), i forordning (EF)
nr. 40/94.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Den af Tredje Appelkammer ved Harmoniseringskontoret truffne afgørelse af 12. september 2000 i klagesag R 569/1999-3 annulleres.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Det omhandlede vare-
mærke: Ordmærket »TRUCKCARD« —
ansøgning 113 274

Vare eller tjenesteydelse: Varer og tjenesteydelser i klasse 9,
36, 37, 38, 39, 42 (bl.a. databæ-
re til data vedrørende køretøjer,
leasing af motorkøretøjer og
afregning heraf, formidling af tje-
nesteydelser inden for trafik- og
transportlogistik, autohjælp, repa-
rationsvirksomhed og bugsering)

Den for appelkammeret
påklagede afgørelse: Undersøgerens afvisning af regi-
strering

Søgsmålsgrunde: — tilsidesættelse af artikel 7, stk.
1, litra b), i forordning (EF)
nr. 40/94
— tilsidesættelse af artikel 7, stk.
1, litra c), i forordning (EF)
nr. 40/94

**Sag anlagt den 24. november 2000 af Daimler Chrysler
AG mod Harmoniseringskontoret for det Indre Marked
(varemærker, mønstre og modeller)**

(Sag T-358/00)

(2001/C 28/53)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 24. november 2000 anlagt sag mod Harmoniseringskontoret for det Indre Marked (varemærker, mønstre og modeller) af Daimler Chrysler AG, Stuttgart (Tyskland), ved advokat Stefan Völker, advokatfirmaet Gleiss Lutz Hootz Hirsch, Stuttgart, Tyskland.

**Sag anlagt den 29. november 2000 af Alsace International
Car Service (A.I.C.S.) mod Europa-Parlamentet**

(Sag T-365/00)

(2001/C 28/54)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 29. november 2000 anlagt sag mod Europa-Parlamentet af Alsace International Car Service (A.I.C.S.), Strasbourg (Frankrig), ved advokat Jean Claude Fourgoux, Paris.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Europa-Parlamentets afgørelse af 4. oktober 2000 om ikke at ophæve kontrakten med TAXI 13 annulleres.
- Uden at dette indskrænker den iværksatte appel af dommen af 6. juli 2000, tilpligtes Parlamentet i henhold til EF-traktatens artikel 288 at betale en månedlig erstatning på 1 000 EUR fra den 4. oktober 2000 indtil den dag, hvor kontrakten med TAXI 13 ophæves.
- Parlamentet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Den problematik, som denne sag rejser, er forbundet med den, der var genstand for dommen af 6. juli 2000 i sag T-139/99,

Alsace International Car Service mod Europa-Parlamentet⁽¹⁾. De i denne sag påberåbte søgsmålsgrunde og væsentlige argumenter svarer til dem, der blev påberåbt i den nævnte sag.

Det gøres navnlig gældende:

- Den franske lovgivning forbyder taxier at udføre virksomhed, der ikke er i overensstemmelse med de særlige bestemmelser, der giver disse mulighed for at blive omfattet af lovbestemte fordele, som det følger af en endelig dom afsagt af Tribunal correctionnel de Strasbourg den 7. april 2000.
- Europa-Parlamentet var klar over, at tildelingen af den omtvistede kontrakt til sammenslutningen TAXI 13 var ulovlig.

⁽¹⁾ Endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser.